

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
55

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Αρχοντας της Ζούγκλας τραβάει τη σκανδάλη του πιστολιού. Ένας πυροβολισμός άνηχεϊ. Και ο Γκαούρ σωριάζεται κάτω.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ο Ταρζάν σηκώνει το κεφάλι του απότομα. Ρίχνει μία ματιά στη συντρόφισσά του, γεμάτη μίσος και αγανάκτηση :

— Πάψε όχιά!... Πάψε, φαρμακερή όχιά! μουγγρίζει άγρια!..

.....

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΟΥ

Άλλά καλύτερα νά πάρουμε τὰ γεγονότα με τή σειρά τους :

Είνα περασμένα μεσάνυχτα. Βρισκόμαστε στο έσωτερικό της σπηλιάς του Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν, σκυμμένος πάνω σέ μία λεία, μαύρη και

οκληρή, πέτρα, άκονίζει, χω-
ρίς κέφι, τὸ μαχαίρι του. Φαί-
νεται κακομοῦτσουνος καὶ στε
ναχωρημένος.

Λίγο πιὸ πέρα: ὁ γιὸς τοῦ
Μπέιμπυ. Βρίσκεται ξαπλω-
μένος ἀνάσκελα στὰ χορτα-
ρένια στρωτίδια του. Καὶ δι-
νει... ρεσιτάλ ροχαλιτοῦ:

— Χρρρ... χρρρρ... χρρρ!

Ἡ «μαύρη γόησσα» Χου-
χού εἶναι ξύπνια καὶ ἀναση-
κωμένη. Ἀκούει τὸν γιὸ τοῦ
Ταρζάν ποὺ ροχαλίζει καὶ τὸν
σκουντάει μὲ τὴ γυμνὴ πα-
τοῦσα τοῦ ποδαριοῦ της:

— Καλὲ σκάσε «ὕψηλότε-
τε»!... Σκάσε, χρυσό μου!..
Σκάσε ποὺ κακοχρονόναχης,
γλύκά μου! Μὲ συγχωρεῖτε
κιδλάς!

Ἀντίκρου στὸν Ταρζάν. στέ-
κει ὀρθὴ ὁ πανέμορφος ξαν-
θεὶά Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας. Ἡ σατανικὴ Τζέιν μὲ
τὰ γατίσια μάτια!..

Κυττάζει τὸν σύντροφό της
μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία.

— Καύμενε Ταρζάν! τοῦ
λέει. Ἄν μπορούσες νὰ δῆς
πὼς άκονίζεις τὸ μαχαίρι
σου, θὰ καταλάβαινες...

— Τί; Τί θὰ καταλάβαινα;

— Πὼς δειλιάζεις νὰ χτυ-
πηθῇς μὲ τὸν Γκαούρ! Γιατί
φοβάσαι πὼς θὰ σέ σκοτώσῃ!
Κρίμας τὸ μπῶί σου, ἀνάνδρε!
Τρέμεις μονάχα γιὰ νὰ μὴ πά-
θῃ κακὸ τὸ θρωμερὸ κι' ἄ-
χρηστο τομάρι σου! Γιὰ τὴν
τιμὴ σου, καθόλου δὲν νοιά-
ζεσαι!...

Καὶ νά :

Ὁ Ταρζάν — ὅπως εἶδαμε
κι' ἀκούσαμε λίγο πιὸ πρὶν—

ἀνασηκώνει ἀπότομα τὸ κε-
φάλι του. Καὶ μὲ ἀηδία καὶ ἀ-
γανάκτησι μουγγρίζει:

— Πάψε ὀχιά!... Πάψε, φαρ-
μακερὴ ὀχιά!...

Ἡ Τζέιν ἀγριεύει τὴν ὥρα.
Τρίζει μὲ κακία τὰ μαργαρι-
ταρένια δόντια της.

— Τιποτένιε! τοῦ κἀνει.
Καλύτερα νὰ εἶμαι φαρμακε-
ρὴ ὀχιά, ὅπως μὲ λές, παρά
δειλὸ κουνέλι, ὅπως ἐσύ!...
Χά, χά, χά!... Φοβιταίρης
κόνικλος. σὰν αὐτοὺς ποὺ
σπαράζει, μὲ τὴ χατζάρα του,
ὁ Ποκοπικό! Χά, χά, χά!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
χάνει πιά τὴν ὑπομονή του.
Οὐρλιάζει τὴν ὥρα μὲ λύσσα καὶ
μανία:

— Γκρεμοτσακίσου, εἶπα!
Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου! Θά
σέ χτυπήσω!

Ἡ Τζέιν καγχάζει πάλι ἀ-
τάραχη :

— Χά, χά, χά!... Μάλιστα!
Αὐτό, εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸ κά-
νῃς! Μονάχα σέ μιά γυναίκα
ξέρεις νὰ δείξης τὴν παλικά-
ριά σου! Ὅχι ὅμως καὶ στὸν
Γκαούρ! Γιατί ἐκεῖ θρωμάει
μπαροῦτι! Χά, χά, χά!...

Ὁ Ταρζάν πασχίζει νὰ συγ-
κρατήσῃ τὸ θυμὸ καὶ τὰ νεύ-
ρα του. Ὅμως ἡ Τζέιν συνε-
χίζει:

— Μὴ ξεχνᾷς, ψευτοπαλικά-
ρά μου, πὼς ἔδωσες τὸ λόγο
σου: Τὴν αὐγὴ θὰ μονομαχή-
σῃς μὲ τὸν μελαψὸ Ἑλληνα
γίγαντα! Ὅποιος ἀπὸ τοὺς
δύο σὰς ζήσῃ, θὰ γίνῃ ἀρχον-
τας καὶ κύριος τῆς ἀπέραν-
της Ζούγκλας! Ὅποιος σκο-

τωθή, θά χορτάση με τις σάρκες του τὰ πεινασμένα ὄρνια!

Ἡ φωνή της γίνεται ξαφνικά πιὸ μαλακιά :

— Κουράγιο λοιπόν, Ταρζάν!... Ἡ μονομαχία αὐτὴ πρέπει νὰ γίνη! Καὶ νικητὴς πρέπει νὰ θῆς ἐσύ! "Ἄλλοι-ὤς: μεγάλη ἀτίμωσι περιμένει κι' ἐσένα καὶ τὸ δοξασμένο ὄνομά σου!

»Εγὼ εἶμαι γυναίκα, φίλε μου! Καὶ πρέπει νὰ ξέρης πὼς κάθε γυναίκα ἀποζητάει γιὰ σὺντροφό της τὸν πιὸ δυνατό ἄνδρά! Τὸν πιὸ ἀτρόμητο!...

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ποὺ παρακολουθεῖ τὸν καυγά τους, ἐπεμβαίνει:

— Καλὲ ν' ἀγιάσῃ τὸ στοματάκι σου, κυρὰ Μαντάμα μου!... "Ετσι εἶναι!... Κι' ἐμένα με ἀζητήσανε κὰν καὶ κὰν! "Ὅμως ἐπιμένω στὸ Ποκοπικάκι μου! "Ἀντρακλας δυσθεόρατος, σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ἡ Τζέιν, νευριασμένη καθὼς εἶναι, κάνει δυὸ θήματα. Ἀρπάζει τὴ Χουχού ἀπὸ τὸ κωμικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλίου της. Προχωρεῖ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τὴν πετάει

Ὁ Ταρζάν ἀκονίζει σὲ μιὰ πέτρα τὸ μαχαίρι του. Λίγο πιὸ πέρα ὁ Μπίμπυ, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, δίνει ρεσιτάλ . . ροχαλητοῦ.

Ξέω!...

Τέλος, ξαναγουρίζει κοντά στον Ταρζάν.

— Λοιπόν, μурμουριζει αποφασιστικά. Στο λέω για τελευταία φορά: "Αν την αύγη δέν μονομαχήσης με τον Γκαούρ, θά φύγω απ' τη σπηλιά σου!... Είμαι γυναίκα—δπως σου είπα — και θά πάω με τον πιο δυνατό κι' αξιο! Ο μελαψός γίγαντας είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί μου! Χίλιες φορές μου έχει προτείνει να σ' αφήσω! Να παρατήση κι' εκείνος την Ταταμπού. Να γίνουμε το πιο ταιριαστό κι' ευτυχισμένο ζευγάρι του κόσμου! Αύτός: ο "Αρχοντας κι' έγώ: η "Αρχόντισσα της Ζούγκλας!

Ο Ταρζάν αγαπάει και ζηλεύει τη συντρόφισσά του. "Ετσι, τα λόγια της τώρα, γίνονται φίδια φαρμακερά που δαγκώνουν την καρδιά του. "Αρχίζει λοιπόν να της λέη, σά να θέλη να δικαιολογηθή:

— Δίκηο έχεις Τζέιν!... "Η αλήθεια είναι πως δέν θέλω να χτυπηθώ με τον Γκαούρ... "Οχι, όμως, γιατί φοβάμαι. Ούτε γιατί λογαριάζω τη ζωή μου!... Μά πως να στο πώ: Ο μελαψός γίγαντας κι' έγώ είμαστε αδελφια. Μου έχει δώσει κάποτε το αίμα του!... Του έχω δώσει κι' έγώ το δικό μου! Δέν βαστάει ή καρδιά μου να του κάνω κακό! Καλύτερα να φύγω, Τζέιν. Καλύτερα να φύγουμε από τη Ζούγκλα. Να ξαναγουρίσουμε στην "Αγγλία. Στην πατρίδα μας!...

"Η σατανική γυναίκα με τα γατίσια μάτια, τον κυττάζει με οίκτο:

— Και θ' αφήσης, λοιπόν, το θρόνο σου; Θά καταστρέψης το μέλλον του μονάκριβου κι' αγαπημένου παιδιού σου; Με τί μούτρα έσύ, ο θρυλικός και δοξασμένος Ταρζάν, θά ξαναγουρίσης στην "Αγγλία; Δέν καταλαβαίνεις πως θά ρεζιλευτής; Δέν σε νοιάζει που θά γίνης περίγελο και των σκυλιών ακόμα;

»"Ολος ο κόσμος θά σε δειχνη με το δάχτυλο και θά λέη: Αυτός είναι ο δειλός, ο ανανδρος Ταρζάν! Ο Γκαούρ κατάφερε να του αρπάξη και το θρόνο και τη γυναίκα! Χά, χά, χά! Κι' ύστερ' απ' δλ' αυτό, έχει ακόμα το κουράγιο να ζή!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας δέν αντέχει να την άκούη άλλο:

— Καλά!... Πάψε πιά! Δίκηο έχεις!... Την αύγη θά τρέξω να χτυπηθώ με τον Γκαούρ! Θά σπαράξω την καρδιά του. Θά πετάξω στα δρνια το κορμί του!... "Αλλοίμονο!... Δέν μπορεί να γίνη άλλοιως. "Η έγώ, ή αυτός!... Κι' οι δυο μαζί δέν χωράμε μέσα στη Ζούγκλα!

"Η φαρμακερή γλώσσα της Τζέιν σταματάει πιά. "Εχει κερδίσει τη μάχη! Το πανέμορφο πρόσωπο της λάμπει από άγρια χαρά!

"Επί τέλους!... Το μεγάλο όνειρο της ζωής της θά πραγματοποιηθή: Ο Ταρζάν θά σκοτώση τον Γκαούρ! "Ετσι,

θά τιμωρηθῇ σκληρά τὸ πανώ-
ριο μελαψὸ παλικάρι. Αὐτὸ
ποὺ τόσες καὶ τόσες φορὲς πε-
ριφρόνησε τὴν ἀγάπῃ της!...

Ἀμέσως γονατίζει πλάϊ στὸ
σύντροφό της καὶ τὸν ἀγκα-
λιάζει. Τὸν φιλάει στὸ μέτω-
πο.

— Εἰμαι περήφανη γιὰ σέ-
να, Ταρζάν! τοῦ λέει. Κι' ἔχω
ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμι καὶ
στὸ θάρρος σου!... Ἡ αὐγὴ
θα σοῦ φέρῃ τὴ νίκη, τὴ δόξα
καὶ τὴν εὐτυχία!... Ὁ μελα-
ψὸς ἀγριάνθρωπος δὲν θὰ προ-
φθάσῃ νὰ δῇ τὸν αὐριανὸ ἡ-
λιο!... Τὰ πεινασμένα ὄνρια
θα στήσουν χορταστικὸ ται-
μποῦσι πάνω στὸ βρωμερὸ
κουφάρι του!

»Κρίμας ποὺ οἱ πατριῶτες
μας, μὲ τὴν κινηματογραφικὴ
μηχανή, φύγαν ξαφνικά χθές.
Ἔτσι, χωρὶς λόγο! Ἄλλοιῶς,
μὲ τὴν ταινία ποὺ θάπαιρναν,
θα μπορούσαν νὰ ἴδουν ὅλοι
στὴν Ἀγγλία: ποιοὺς εἶσαι καὶ
τί ἀξίζεις! Θὰ σ' ἔβλεπαν νὰ
σπαράξῃς μὲ τὸ μαχαίρι σου
τὸν Γκαούρ: Τὸ ἀνθρωπόμορ-
φο αὐτὸ θεριὸ ποὺ ἦρθε νὰ σοῦ
ἀρπάξῃ τὸ θρόνο καὶ τὴ συν-
τρόφισσα!..

Ὁ Ταρζάν ξανασκύβει τώ-
ρα πάλι στὴ λεία, μαῦρη καὶ
σκληρὴ πέτρα του. Ἀκονίζει
νευρικά καὶ μὲ ἄχτι τὸ φονικὸ
τοῦ μαχαίρι!

Ἡ Τζέϊν ξαπλώνει ἱκανο-
ποιημένη στὰ μαλακὰ πουπου-
λένια στρωσίδια της.

Τώρα, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς
ἀρχοντικῆς σπηλιάς, δυὸ μο-
νάχα θόρυβοι ἀκούγονται: Τὸ
ρυθμικὸ σούρσιμο τοῦ μαχαι-

ριοῦ πάνω στὸ ἀκόνι. Καὶ τὸ
μελωδικὸ ροχαλιτὸ τοῦ κοιμι-
σμένου Μπέιμπυ...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Καὶ τώρα ἂς πετάξουμε, μὲ
τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας,
πέρα μακρὰ... Πάνω στὴν
κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου
βουνοῦ.

Καὶ νά :

Ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, καθι-
σμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν
ἄλλον, βρίσκονται ὁ Γκαούρ
καὶ ἡ Τάταμπού. Πλάϊ τους
δαγκώνει ἕνα καλογινωμένο
ἀγριοκύδωνο, ὁ φοβερός καὶ
τρομερός Ποκοπίκο. Ὁ κωμι-
κοτραγικὸς νῶνος μὲ τὴ θρυ-
λικὴ σκουριασμένη χατζάρα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φαί-
νεται μελαγχολικὸς καὶ θα-
θειά συλλογισμένος. Ἡ ἀγνή
συντροφισσα τῆς καρδιάς του
τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Ἀκουσέ με Γκαούρ: Ἐ-
κείνοι οἱ Ἀγγλοι, μὲ τὴ με-
γάλη φωτογραφικὴ μηχανή,
δὲν βρίσκονται πιά στὴ Ζούγ-
κλα. Τοὺς ἔδιωξα χθές, ἐγὼ ἡ
ἴδια. Πῆγα καὶ τοὺς βρῆκα
κρυφά. Τοὺς φοβέρισα πῶς ἂν
δὲν φύγουν ἀμέσως, θὰ τοὺς
σκοτώσῃς! Ἔτσι τῶρα ἀνὰ τρο-
μοκρατῆς στὰ πόδια! Ἰώ-
ρα θὰ βρίσκωνται κάτω: στὸ
Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.
Θὰ ψάχνουν νὰ βροῦν θαπὸρι.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας
παραξενεύεται:

— Γιατί; Γιατί τῶκανες αὐ-
τό;

Ἡ πανώρια Κόρη χαμηλώ-
νει τὰ μάτια :

— Θά σου ἐξηγήσω, Γκαούρ: Ἡ μονομαχία αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ γίνη. Δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ νὰ παλέψης καὶ νὰ χτυπηθῇς μὲ τὸν Ταρζάν. Γιατὶ εἶναι ἀδελφός σου! Γιατὶ στὶς φλέβες του τρέχει τὸ περήφανο κι' εὐγενικὸ αἷμα τῆς ἀθάνατης γενιᾶς μας!

»Καλύτερα νὰ φύγουμε, ἀγαπημένε μου! Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη... Δὲν θέλω νὰ μονομαχήσῃς μαζί του. Ἄς σὲ ποῦνε δειλὸ καὶ ἀνανδρὸ! Ὁμως νὰ μὴ γίνῃς φονιάς τοῦ ἀδελφοῦ σου!

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει μπουκωμένος ἀπὸ τὸ ἀγριοκῶδωνό του.

— Βρέ, ἄσε τὸν ἀνθρωπάκο νὰ κάνῃ δουλειά του, τῆς λέει. Τί μπαίνεις στὴ μέση καὶ τοῦ κόβεις τὴ φόρα;

Κι' ἀμέσως γυρίζει στὸν Γκαούρ.

— Ἐ, καπετὰν Μαντράχαλε! τοῦ κάνει. Μὴν ἀκοῦς τίς γυναῖκες, ἀδερφέ μου! Τοῦ λόγου μου σὲ γουστάρω νᾶσαι... σερνικὸς ἄντρας! Πρέπει νὰ καθαρίσῃς τὸν Ταρζάνάκο! Νὰ γίνῃς Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων... Ζουγκλιῶν! Κι' ἐγὼ ἢ... ὑπασιπιστάρω σου! Ἀμέεε;!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του.

— Δίκηο ἔχεις, Ταταμπού! μурμουρίζει. Δὲν θὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν «ἀδελφὸ» μου. Ὁμως τὴν αὐγὴ θὰ τρέξω στὸ μέρος ποὺ συμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε. Ἐκεῖ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη ἡ μονομαχία μας... Θὰ μιλήσω στὸν Ταρ-

ζάν. Θὰ τοῦ ἐξηγήσω... Θέλω νὰ χωρίσουμε ἀγαπημένοι. Σὰν ἀδελφία ποὺ εἶμαστε... Ὑστερα θὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ...

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἐπιμένει:

— Ὁχι, Γκαούρ! Ἡ Τζέιν εἶναι κακιά καὶ σατανικὴ γυναῖκα! Σίγουρα, μὲ τὰ λόγια τῆς, θάχῃ ἐξαγριώσῃ τὸν Ταρζάν... Κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ σὲ θρίσῃ. Νὰ σοῦ φερθῇ ἄσχημα... Φοβᾶμαι τότε πὼς θὰ θυμώσῃς. Θὰ θολώσῃ τὸ μυαλό σου! Θὰ πὼν χτυπήσῃς!...

Ὁ Ποκοπίκο τὴ διορθώνει σοβαρῶς:

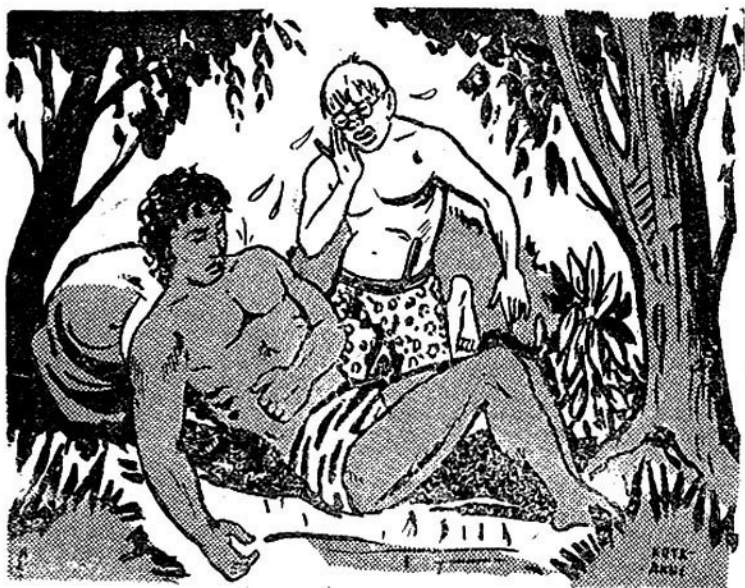
— Ἄλλο νὰ φοβᾶσαι, κυρὰ Λουκούμω μου! Μπορεῖ ὁ «Μεγαλειότατος» νάχῃ κρυμμένα καμμιὰ κουμπούρα... Θὰ μᾶς τὸν καθαρίσῃ τὸν Μαντράχαλο!...

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει καλὰ καρδὰ.

— Καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτὸς, μурμουρίζει. Παρὰ νὰ θάψω τὰ χέρια μου σὲ ἀδελφικὸ αἷμα!

Ὁ νᾶνος κουνάει θλιβερά τὴν κεφαλὰ του:

— Ἐσὺ τὸ «βιολί» σου! Ὁλοπερὶ διὰ αἷμα ἀδελφικὸ καὶ πράσιν' ἄλογα, μᾶς τσαμπουνᾷς! Πολὺ μοῦ γουστάρεις, ἀδελφέ μου! Βρέ καθάρισε τὸν ἀνθρωπάκο νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!... Ἀλλοιῶς κἀνε στὴν μπάντα νὰ καθαρίσω γιὰ πάρτυ μου! Ἡ χατζάρα μου κάθεται ποὺ κάθεται. Τοῦ θερίζω τὴν ψυχάρα στὸ ἄψε σῆσῃ! Ἀμέεε; Τί ἄντρακλας δυσθεόρατος εἶμαι;!

Ο Διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζεύγκλας κλαίει ἀπαρηγόρητες. Τὰ δάκρυά του βρέχουν τὸ πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου μελαψοῦ παλικάριου.

Ἡ Ταταμποῦ μένει τώρα ἀμίλητη καὶ βαθεῖα συλλογισμένη :

Ἀλήθεια! Ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἄδικο ὁ Ποκοπικό : Ὁ Ταρζάν θ' ἀποφύγη νὰ παλέψῃ καὶ νὰ κτυπηθῇ στῆθος μὲ στῆθος. Γιατὶ ξέρεي πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ θγάλη πέρα μὲ τὸν Γκαούρ. Σίγουρα λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ μεταχειριστῇ κάποιον ὑπουλο μέσα. Θὰ τὸν δολοφονήσῃ... Ἴσως νὰ μεταχειριστῇ πιστόλι! Ἴσως κἀτι ἄλλο!...

Καὶ οἱ μαῦρες αὐτὲς σκέ-

ψεις θολώνουν τὸ μυαλὸ τῆς ἁμοιρης Κόρης...

Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμὲς μέσσα, παίρνει μιὰ τρελλή, ἀπόφασι :

— Καλά, Γκαούρ! λέει ὑποτακτικὰ στὸ σύντροφό της. Κἄνε ὅπως ἐσὺ νομίζεις καλύτερα. Ἐγὼ εἶμαι γυναίκα. Δὲν ξέρω ἀπ' αὐτά...

Καὶ καθὼς σηκώνεται ἀργὰ ἀπὸ τὴν πέτρα πού κάθεταί, γνέφει μὲ τρόπο στὸν Ποκοπικό νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ...

Προχωρεῖ στὰ βράχια πού θρίσκονται πίσω ἀπὸ τὴ σπη-

λιά τους...

‘Ο μελαψός γίγαντας μένει στη θέση του μελαγχολικός και άφηρημένος.

Τέλος, η Ταταμπού εξηγεί σιγά στο νάνο. ‘Ο σύντροφός της βρίσκεται μακριά τώρα για να την άκουση:

— “Άκουσέ με, Ποκοπίκο : ‘Ο Γκαούρ κινδυνεύει. Πρέπει να τον σώσουμε!... Θέλω να μου κάνης μιὰ μεγάλη χάρη.

— Να την άκούσουμε...

‘Η μελαψή ‘Ελληνίδα έξακολουθεί να του μιλάει σιγά για κάμποση ώρα.

... ..
“Όταν κάποτε τελειώνει αυτό που έχει να του πη, ο νάνος μουρμουρίζει :

— ‘Εν τάξει! Πολύ μου γουστάρει το σχέδιό σου! Το λοιπόν τρέχω, κυρά Λουκούμω μου κι’ ο Θεός βοηθός! Θά σπάσουμε πλάξ!...

Και τὸ θάζει χαρούμενος στα πόδια.

‘Από τὸ πίσω μέρος τῆς πέτρινης σπηλιᾶς πού βρίσκονται, αρχίζει να κατεβαίνει τὰ θράχια, πηδώντας σαν τσακάλι!...

‘Η Ταταμπού ξαναγουρίζει, αδιάφορη τάχα, κοντά στον Γκαούρ. Ξανακάθεται πλάι του. Μένουν κι’ οἱ δυὸ ἀμίλητοι καὶ θαθεῖα συλλογισμένοι.

... ..
Τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες περῶνε έτσι...

Ξαφνικά, ὁ μελαψὸς γίγαντας σηκώνεται. Φιλάει τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα στὸ μέτωπο.

— Φεύγω, τῆς λέει σιγά.

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς. “Αν εἶναι γραφτό μου νὰ με σκοτώσῃ, ἄς με σκοτώσῃ! ‘Εγὼ ποτὲ δὲν θὰ σηκῶσω χέρι νὰ χτυπήσω τὸν «ἀδελφό» μου!

‘Η πανώρια Κόρη σηκώνεται ἄργα. Φαίνεται ἡρεμὴ καὶ ἀπάραχη :

... ..
“Θάρθω κι’ ἐγὼ, μαζὶ σου, Γκαούρ!... “Αν ζητήσῃς νὰ μ’ ἐμποδίσῃς θὰ γκρεμιστῶ ἀπὸ τὰ θράχια! Θὰ δώσω ἕνα τέλος στὴν ἀχαρὴ καὶ θασανισμένη μου ζωὴ!...

‘Ο Γκαούρ χαμογελάει πονεμένα.

— “Ελα, τῆς κάνει. Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω πρὶν... πεθάνω!

“Ετσι, ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ βουνοῦ τους... Τὸ σκοτάδι εἶναι μαῦρο σὰν τὸ φτερό τοῦ κόρακα. Δὲν ἔχει ἀκόμα ξημερώσει.

Ο γιγαντόσωμος “Ελληνας θυμάται ξαφνικά:

— “Ο Ποκοπίκο!... Πού εἶναι ὁ Ποκοπίκο;

‘Η ὑπέροχη ‘Ελληνίδα τοῦ λέει, γιὰ πρώτη φορά, ψέματα :

— Στὰ πίσω θράχια, Γκαούρ... “Εχει ὥρα πού τὸν πῆρε ὁ ὕπνος... Σίγουρα θὰ ροχαλίξῃ, σὰν δράκος, τώρα!

Καὶ συνεχίζοντας τὸ ἐπικίνδυνο κατέβασμα τῶν θράχων, φθάνουν τέλος κάτω...

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος τοὺς ὑποδέχεται...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας σταματᾷ ἀπότομα. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἄγρια. Καὶ ἀπὸ

τὰ στήθια του θγαίνει τρο-
μερή κραυγή :

— Έεεε!... Ποιὸς εἶναι;

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια του. Ταυτό-
χρονα σχεδὸν ἓνα μπουλούκι
ἀπὸ ἀγρίους μαύρους ξεπετά-
γονται μπροστά του.

Ἡ Τάταμποὺ ποὺ τοὺς βλέ-
πει, θγάζει τρομαγμένο ξεφω-
νητό. Καὶ τὸ θάζει στὰ πό-
δια!... Τρέχει νὰ σωθῇ...

Ο ΓΚΑΟΥΡ «ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ»!

Ἐχει περάσει λίγη ὥρα ὅ-
στερ' ἀπὸ τὸ παραπάνω περι-
στατικό.

Τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς τρα-
γικῆς αὐτῆς νύκτας ἀρχίζει
νὰ ξεθοριάζη...

Πέρα μακριά, σὸ ξέφωτο
ποὺ θά γίνη ἡ θανατερὴ μονο-
μαχία τῶν δυὸ γιγάντων, πλη-
σιάζει πρῶτος ὁ Ταρζάν. Τὸν
ἀκολουθοῦν ἡ σατανικὴ Τζέιν,
ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ καὶ ἡ
μελιστάλακτη Χουχού...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
τοὺς θάζει νὰ κρυφοῦν σὲ
μιὰ εὐρύχωρη κουφάλα γέρι-
κου δέντρου. Σὲ ἀρκετὴ ἀπό-
σταση ἀπὸ τὸ «Πεδίον τῆς Τι-
μῆς».

— Μείνετ' ἐδῶ! τοὺς λέει.
Καὶ τοιμουδιά νὰ μὴ θγάλῃ
κανένας σας. Ὅταν τελειώσω,
θὰ σᾶς φωνάξω!...

Τὰ μάτια τοῦ Μπέϊμπυ
βουρκώνουν.

— Πατέρα! τοῦ κάνει, κλα-
ψουρίζοντας. Ἄν σκοτώσῃς
τὸν Γκαοῦρ, θὰ σέ... ἀποκλη-
ρώσω!

Καὶ ξεσπάει ἀπότομα σὲ

λυγμούς. Τὸ κλᾶμμα μοιάζει
μὲ τὸ γέλιο του:

— Χί, χί, χί!... Καὶ θέβαια
κα θεβαιότατακα!

Ἡ Χουχού συγκινεῖται. Κά-
νει νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Καλὲ σκάσε, χρυσό μου!
Κι' ἐγὼ εἶμαι Γκαουρικιά. Μὰ
δὲν κάνω ἔτσι, γλύκα μου!

Ἡ Τζέιν τοὺς φιλεῦει μὲ δυὸ
γερεὲς κατακεφαλίες. Ἐνῶ
ταυτόχρονα πασχίζει νὰ δώσῃ
κουράγιο σὸ σύντροφό της :

— Πήγαινε Ταρζάν!... Μὴ
δειλιάζῃς. Τώρα δὲν ἔχεις μο-
νάχα μαχαίρι. Κρατᾷς καὶ τὸ
πιστόλι μου! Δώδεκα σφαῖρες
ἔχει μέσα!... Θέλω νὰ κάνῃς
κόσκινο τὰ στήθια τοῦ Γκα-
οῦρ!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν ἀποκρίνεται. Προχωρεῖ
ἀργά. Φθάνει σὸ σημεῖο ποὺ
θὰ γίνη ἡ μονομαχία...

Τί παράξενο ὅμως: Κανέ-
νας δὲν θρίσκει ἐκεῖ!...

Ἐτοι σταματάει ἀνήσυχος.
Ἄφουγγράζεται.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες
στιγμὲς καὶ ἀνθρώπινο ποδο-
βολητὸ φθάνει στ' αὐτιά του.
Μιά παράξενη σκιά γλυστράει
ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα καὶ
τὴν πυκνὴ θλάστησι. Ὡσπου
φθάνει καὶ κρύβεται πίσω ἀ-
πὸ κάποιον κοντινὸ δέντρο.

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὸ πι-
στόλι του. Φωνάζει ἄγρια:

— Ποιὸς; Ποιὸς εἶσαι;

Βαρεῖα καὶ ἀγέρωχη φωνὴ
τοῦ ἀποκρίνεται:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου!... Ἐγὼ εἶμαι μωρὲ
Μεγαλειότητα!...

Καὶ ὁ ἀγνωστος —κρυμμέ-

νος καθὼς εἶναι— ἀρχίζει ν' ἀραδιάζει... βροχηδόν τοὺς ἀτέλειωτους τίτλους του:

— Κυνηγὸς ἀγρίων κονί-
κλων καὶ κονικλαράδων! Γό-
ης φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν! Προ-
στάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!
Διπλωματοῦχος Σφάχτης τῆς
Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν! Καὶ
"Αντρακλας δυσθεόρατος, μο-
θόρος κι ἀνοιχτόκαρδος! Ὁ-
λέ!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἀναπνέει:

— Ἐσὺ εἶσαι Ποκοπικό;
Δείλιασε λοιπὸν ὁ Γκαοῦρ;
Γιατί δὲν ἦρθε νὰ μετρηθοῦ-
με; Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω
ἄλλο...

Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἀρχίζει
νὰ διώχνει τώρα μακριὰ τὸ
σκοτάδι τῆς νύκτας.

Ὁ Ταρζάν βάζει κάπως
βιαστικὸς τὸ πιστόλι στὴ θή-
κη τῆς ζώνης του. Καὶ γυρί-
ζοντας μεγαλόπρεπος, κάνει
νὰ φύγει.

Ἡ βαρειά φωνὴ τοῦ νάνου
τὸν σταματᾷ:

— "Ἄλτ, Μεγαλειότατε! Μὴ
στρίβεις ἀλλὰ Γαλλικά!.. Ὁ
Γκαοῦρακας ἔρχεται... Ὅσο
γιά τοῦ λόγου μου νὰ μὲ συμ-
παθᾷς: Παγαίνω νὰ σοῦ ἐτοι-
μάσω τὰ... κόλυβα! Θὰ γλεί-
φης καὶ τὰ δάχτυλά σου, ἀ-
δερφέ μου!...

Ἀμέσως βγάζει μιὰ διαπε-
ραστικὴ στριγγιλία:

— Μαντράχαλεε!... "Ἐλα
γρήγορις!... Ὁ μελλοθάνα-
τος σὲ ἀναμένει!...

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!..

Ταυτόχρονα σχεδόν, βαρὺ
ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκρύ-

γεται νὰ πλησιάσῃ. Καὶ πρὶν
περάσουν λίγες στιγμὲς ὁ
"Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀν-
τικρύζει μπροστά του μιὰ γι-
γαντόσωμη σιλουέττα : Εἶναι
ὁ Γκαοῦρ!...

Οἱ δυὸ φοβεροὶ ἀντίπαλοι
σταματοῦν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστα-
σι μετὰξὺ τους... Φαίνονται
διστακτικοὶ καὶ ἀναποφάσι-
στοι. Κανένας δὲν τολμᾷ νὰ
κάνῃ τὴν ἀρχή.

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν φαίνε-
ται νὰ μετανοίῃ πάλι...
Ἀντικρύζει μὲ ἀπέραντο θαυ-
μασμό τὸ περήφανο παράστη-
μα τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ...

Φέρνει στὸ νοῦ του τὶς ἀμέ-
τηρες φορὲς ποὺ ὁ Γκαοῦρ
τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή... Θυ-
μᾶται ἀκόμα πόσο ἄσχημα ἐ-
κείνος τοῦ φέρθηκε!... Πό-
σο μεγάλη ἀχαριστία τοῦ εἶ-
χε δείξει!...

"Εταί, ὁ "Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας σφίγγει τὴν καρδιά
του. Καὶ μὲ μεγάλη προσπά-
θεια καταφέρνει νὰ μιλήσῃ
πρῶτος:

— Ἀκουσε Γκαοῦρ!.. Ἀ-
κουσε, ἀδερφέ μου: Ἐχω με-
τανοιώσει ποὺ δώσαμε λόγο
νὰ μονομαχήσουμε!... Δὲν
βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ σοῦ
κάνω κακό!... Μὰ οὔτε καὶ
πρέπει νὰ χτυπηθοῦμε!.. Κά-
ποιος ἄλλος εἶναι, ἀλλοίμονο,
ἡ αἰτία ποὺ ἔφτασα ὡς ἐδῶ!..
Ἄς μὴ ματώσουμε λοιπὸν τὰ
χέρια μας... Ἄς χωρίσουμε
κι αὕτῃ τῇ φορᾷ σὰν ἀδέλ-
φια!...

Καὶ προσθέτει μὲ δισταγμό,
σὰ νὰ ντρέπεται νὰ τὸ πῇ :

— Φύγε πρῶτος ἐσύ!.. Ἐ-

σὺ ποῦσαι μικρότερος!...

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ τώρα. Ἀφουγγράζεται μὲ ἀγωνία...

Ὅμως ὁ περήφανος Γκαοὺρ δὲν ἀποκρίνεται. Κάνει μονάχα μιὰ γρήγορη κίνησι. Καὶ προτείνει τὸ δεξί του χέρι.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀπίστευτο γίνεται:

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀντικρύζει στὴν ἄκρη τοῦ χειριοῦ τοῦ Γκαοὺρ μιὰ λάμψι!.. Ταυτόχρονα κ' ἕνας δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ...

Τὸ πυρωμένο βόλι σφυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ Ταρζάν μένει ἀκίνητος, σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός! Κυττάζει χαμένα τὸν «δολοφόνο» ἀντίπαλό του.

Εἶναι φανερό πὼς ὁ Γκαοὺρ, αὐτὴ τῇ φορᾷ, διψᾷ γιὰ αἷμα!...

Καὶ νά : Τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷε στὸ δεξί του χέρι ἀστράφτει πάλι. Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Κι ἄλλη

Τὸ φοβερὸ ὄρνις κάνει μιὰ κάθετη ἐφόρμησι καὶ ἀρπάζει στὰ πόδια του τὸν ἄμειρο Ποχεπίκο.

μιά σφαίρα περνάει βουίζοντας πλάι στ' αὐτὴ του!...

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται τώρα. Καὶ σθέλτος κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου κοκτινοῦ δέντρου.

Ὅμως ἄγριος θυμὸς ἔχει θολώσει πιά τὸ μυαλό του. Νοιώθει τὴν ψυχὴ του νὰ βράζει ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἀπὸ μίσος γιὰ τὸν ὑποῦλο ἀντίπαλο.

Ἔτσι, ἄγριες κραυγὲς βγαίνουν ἀπὸ τὰ φουσκωμένα στήθεια του:

— Δεῖλὲ Γκαοῦρ!... Ἄνανδρε Ἑλληνα!... Παράτησες λοιπὸν πιά τὸ παλιὸ σου ρόπαλο; Μὲ πιστόλι ζητᾷς τώρα νὰ δείξης τὴν παλικάριά σου;

»Ἐγὼιὰ σου ὅμως!... Τέτοιο ὄπλο ἔχω κι ἐγώ! Καὶ τὸ χέρι μου ἔξερι νὰ τὸ κρατᾷ πιὸ σταθερὰ ἀπ' τὸ δικό σου!...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του:

Τρίτος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ἡ σφαῖρα σφηνώνει αὐτὴ τὴ φορά, στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου...

Ὁ Ταρζάν μουγγρίζει τώρα σὰν λαθωμένο θηρίδι:

— Σκύλε Γκαοῦρ!... Ἄφοῦ θέλεις νὰ πεθάνης, πέθανε!...

Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπο θάρρος ξεταμπουρώνεται ἀπὸ τὸ δέντρο. Τραβάει μὲ βιάσι τὸ πιστόλι του. Σκοπεύει γρήγορα τὸν γιγαντόσωμον ἀντίπαλο. Καὶ τραβάει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη.

Ὁ Γκαοῦρ κάνει τὸ ἴδιο κι αὐτός: Ἀδειάζει τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του πάνω στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ ἡ φοβερὴ μονομαχία ἀρχίζει!...

Ταυτόχρονα, καὶ ψηλὰ ἀπὸ τὴν κορφή κάποιου δέντρου, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπῖκο:

— Ἀπάνω του Γκαουράκο μου!... Βάρα του ν' ἀγιάση ἡ... κουμπούρα σου!...

Ὁ Ταρζάν δείχνεται αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος! Στιγμὴ δὲν δειλιάζει μπροστὰ στὸν κίνδυνο!... Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι χύνεται πάνω στὸν ἀντίπαλο. Κ' ἐνῶ τὰ πυρωμένα βλήματα σφυρίζουν γύρω του, πυροβολεῖ κι αὐτός.

Ὅμως ἀκόμα εἶναι μισοσκοτάδα. Καὶ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος βρίσκουν τὸ στόχο τους.

Καὶ νὰς: Οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν φθάσει τώρα τόσο κοντὰ πού ἀγκαλιάζονται. Ἀρχίζουν νὰ παλεύουν σῶμα μὲ σῶμα.

Ὁ Ταρζάν δίνει στὸν Γκαοῦρ μιὰ δυνατὴ καὶ ἀπότομη σπρωξιά. Τὸν σωριάζει κάτω ἀνάσκελα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρει νὰ ξαναπεταχτῇ γρήγορα ὀρθός! Ὅμως ἔχει χάσει πιά τὸ πρῶτο κουράγιο του. Ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ στὶς ἀκράτητες ἐπιθέσεις τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ...

Μὰ δὲν προφθαίνει!...

Ξαφνικά, μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ταρζάν τὸν βρίσκει κατάστηθα! Καὶ βγάζοντας ἕνα πονεμένο βογγητό, σωριάζεται βαρὺς κάτω...

Τὸ πιστόλι τοῦ Ταρζάν δὲν

ἔχει ἄλλες σφαίρες! "Ἐτσι τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του. Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο, κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ στὴν καρδιά!

"Ὅμως δὲν προφθαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἄγριο φονικὸ του.

Γιατὶ ἄθελα τὰ μάτια του σταματᾶνε πάνω στὰ πλατεῖα μελαψὰ στήθεια τοῦ ἀντιπάλου του...

"Ἀντικρῶζει τὴ θανατερὴ πληγὴ τῆς σφαίρας του. Καὶ τὸ ἀχνιστὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπ' αὐτὴ. "Ὅπως καὶ τὴ μικρὴ κόκκινη λίμνη ποὺ σχηματίζεται πλαΐ του.

Τέλος ἀκούει καὶ τὰ σπαρακτικὰ βογγητὰ τοῦ ἐτοιμοθάνατου Γκαούρ.

"Ἀλλοίμονο!... Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν βουρκώνουν μπροστὰ στὸ τραγικὸ αὐτὸ θέαμα. Κατεβάζει ἀργὰ καὶ ἄτονα τ' ὀπλισμένο χέρι. Ξαναβάζει στὴ θήκη τὴν ἀστραφετῆρὴ λεπίδα τοῦ μαχαίριου. Ἐνῶ ἡ καρδιά του σπαράζει σὸν πόνου:

→ "Ἀδελφέ μου, Γκαούρ! ψιθυρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Γιατὶ φέρθηκες ἔτσι; Γιατὶ μὲ ἀνάγκασες νὰ σὲ χτυπήσω;

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, ἀνθρώπινες πατημασιὲς ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Καὶ γρήγορα παρουσιάζεται μπροστὰ του ἡ Τζέιν. Τὴν ἀκολουθοῦν ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἀντικρῶζει τὸν ἐτοιμοθάνατο Γκαούρ. Καὶ τὰ γατίσια μάτια

τῆς ἀστράφτουν ἀπὸ ἄγρια χαρά!

Ταυτόχρονα τραβάει μὲ διάσει τὸ μαχαίρι. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα στὸν δακρυσμένο σύντροφό της:

— Ζή ἀκόμα! Τί τὸν φυλάς; "Ἄσε με νὰ τὸν ἀποτελειώσω ἐγώ!...

Ὁ Ταρζάν τὴ σπρώχνει θάνασσα. Καὶ ἡ κακούργα γκρεμοσακίζεται μερικὰ βήματα μακριά...

Ἡ Χουχού, ποὺ στὸ μεταξύ, ἔχει πλησιάσει, κυττάζει μὲ συμπόνια τὸν τραυματισμένο γίγαντα. Καὶ ἀναστενάζει σπαραξικάρδια:

— Φουκαρά Γκαουράκο!... Καλὲ ἀνύπαντρος θὰ τινάξης τὰ πεταλόκια σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Μιά δυνατὴ κλωτσιὰ τοῦ "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, τὴν τινάζει κουτροθαλῶντας κοντὰ στὴ Τζέιν.

Ὁ Μπέιμπυ θρῖσκει τὴν εὐκαιρίαν: Σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του μελαψὸ γίγαντα. Βρέχει μὲ θερμὰ δάκρυα τὸ χλωμὸ πρόσωπό του:

— Γιατὶ Γκαούρ; ψιθυρίζει. Γιατὶ νικήθηκες αὐτὴ τὴ φορὰ; Χί, χί, χί!... "Ἀφοῦ εἶσαι τὸ πιὸ δυνατό κι' ἀτρόμητο παλικάρι τοῦ Κόσμου!... Χί, χί, χί!...

Ὁ Ταρζάν σπρώχνει καὶ τὸ γιό του.

— Ἐμπρός! τοὺς διατάζει. Γυρίστε τώρα ὅλοι στὴ σπηλιά μας. "Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Πρέπει νὰ φροντίσω τὸν χτυπημένο «ἀδελφό» μου. Πρέπει νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὸν θάνατο ποὺ

τόν περιμένει.

‘Η Τζέιν, ἡ Χουχού καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, ξεκινᾶνε ἀργά. Παίρνουν κατεύθυναι πρὸς τὴ δύσι...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει πάνω στὸν ἀναίσθητο πιά Γκαούρ. Τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια, μονολογώντας:

— Πρέπει γρήγορα νὰ τὸν πᾶω στὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας. Εἶναι βαρειά χτυπημένος. ‘Αν δὲν προλάβω, θὰ ξεψυχήσει!...

Κάνει ἀμέσως νὰ τὸν σηκώσει στὴν ἀγκαλιά του. ‘Ομως δὲν τὰ καταφέρνει. ‘Ο μελαψὸς γίγαντας εἶναι ἀφάνταστα θαρὺς!

‘Ο Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Βγάζει τὴ φοβερὴ κραυγὴ του :

— ‘Αόοο!... ‘Αααάοοοοο!...

Φωνάζει τὸν Σόμ. Τὸν πιστό καὶ ἀγαπημένο του ἐλέφαντα. Αὐτὸς μονάχα θὰ μπορέσει νὰ τὸν βοηθήσει.

‘Ομως, τὴν ἴδια στιγμή θλέπει τὸ κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου γίγαντα ν’ ἀναταράσσεται. Τὰ χεῖλιά του ν’ ἀνοιγοκλείνουν. Νὰ ξεψυχήσει!...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξανασκύβει πάνω του μὲ λαχτάρα. ‘Αφουγγράζεται τὴν καρδιά του.

‘Γίποτα! Δὲν κτυπάει πιά. ‘Εχει σταματήσει γιὰ πάντα! ‘Ο Γκαούρ εἶναι νεκρός!...

‘Ο Ταρζάν κάνει τώρα σὰν τρελλός! ‘Αγκαλιάζει τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ φίλου του. Καὶ κλαίει καὶ κτυπιέται!...

— Σὲ σκότωσα, ἀδελφέ μου!... Εἶμαι ἓνας κακοῦρ-

γος! ‘Ενας δολοφόνος!

‘Αμέσως πετιέται ὀρθός. Τραβάει μὲ λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Θὰ πεθάνω κι’ ἐγώ, Γκαούρ!... Θάρθῶ κι’ ἐγώ μαζί σου!...

Καὶ κάνει νὰ καρφώσει τὴν ἀστραφτερὴ λάμα στὴν καρδιά του...

ΤΡΙΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΘΗΡΙΑ!

‘Ομως, σχεδὸν ταυτόχρονα, τρομαγμένες φωνές σχίζουν τὸν ἀέρα!

‘Ο Ταρζάν τὶς ἀναγνωρίζει: ‘Η Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού ζητᾶνε βοήθειά!

Γιατὶ νὰ κινδυνεύουν ἄραγε;

‘Ο λευκὸς γίγαντας δὲν ξέχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. ‘Αναθάλει τὴν αὐτοκτονία του. Παρατάει τὸ νεκρὸ Γκαούρ. Καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονται οἱ φωνές τῶν δικῶν του.

Καὶ νὰ : Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη. ‘Αντικρὺζει ἐκεῖ κάτι ἀφάνταστα τρομακτικὸ :

Τρία τεράστια ὄρνια φτερουγίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μὲ τὰ φοβερά ράμφη καὶ νύχια ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν!...

‘Ο ἀτρόμητος Ταρζάν δὲν διστάζει καθόλου. Σφίγγοντας μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου — ποὺ πρὶν λίγο θὰ κάρφωνε στὴν ἴδια του καρδιά — χύνεται πάνω στὰ μανιασμένα φτερωτὰ θηρία. Κι’ ἓνα τρομερὸ μακελειὸ ἀρχί-

ζει!

Τὰ νύχια τῶν ὀρνιῶν σχίζουσι τὴν σάρκα τοῦ ὑπέροχου λευκοῦ γίγαντα!

Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Χουχού θρίσκουν τὴν εὐκαιρία: Παρατᾶνε τὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδυνεύει γιὰ νὰ τοὺς σώσει. Καὶ τὸ θάζουν τρομοκρατημένες στὰ πόδια. Τρέχουν πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά τους.

Μονάχα ὁ Μπέιμπυ περιφρονεῖ τὸν κίνδυνο. Μένει ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του.

Τὰ τρία φτερωτὰ θηριὰ κτυπᾶνε καὶ σπαράζουσι τῶρα ἀλύπητα τὸν Ἄρχαντα τῆς Ζούγκλας. Ἡ θέσι τοῦ ἔχει γίνῃ ἀφάνταστα τραγικὴ!

Ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ πασχίζει νὰ τὰ διώξῃ. Καὶ κουνώντας τὰ χέρια, τοὺς κάνει μ' ἐπιμονή:

— Ξοσσ!... Ξοσσ!...

Καὶ οἱ πῖο ἀτρόμητες... κόττες, ἂν ἦτανε, θὰ φεύγανε. Αὐτὰ ὅμως τίποτα! Σημάσι δὲν τοῦ δίνουνε!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν θυμώνεται! Γίνεται θεριὸ ἀνήμερο!...

— Ἔτσι μοῦ εἰσάστε λοιπόν; Πολὺ καλά. Θὰ σᾶς δείξω ἐγώ!...

Καὶ κάνει μιὰ ἥρωϊκὴ κίνησι: Τραβάει τὸ τρομερό... στολὸ τοῦ καὶ χύνεται πάνω στὰ πεινασμένα ὀρνια! Κτυπάει μὲ λύσσα στὸ σωρό!

Καὶ νά: Ἡ μεγάλη χρυσὴ πέννα τοῦ ὑπερφυσικοῦ κονδυλοφόρου του, θρίσκει τυχαῖα στὸ μάτι ἐνὸς ἀπὸ τὰ φτερωτὰ θηριὰ. Τοῦ τὸ πληγώνει!...

Τὸ ὄρνιο κράζει ἀπαίσια. Καὶ ὀρμώντας ἀρπάζει τὸν Μπέιμπυ στὰ πόδια του.

Ἀμέσως, φτερουγίζει γρήγορα, ἀνυψώνεται καὶ χάνεται ψηλὰ στὰ σύννεφα!...

Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας κλαψουρίζει τῶρα τρομοκρατημένος:

— Πρόσεξε, πουλάκι μου!.. Κράτα με γερά μὲ τὰ ποδαράκια σου. Ἄν σοῦ ξεφύγῃ, μπορεῖ νά... πέσω κάτω!

Ὁ Ταρζάν ἐξακολουθεῖ νὰ παλεύῃ καὶ νὰ κτυπιέται μὲ τὰ ὑπόλοιπα δυὸ ὄρνια. Τὸ κορμὶ του εἶναι γεμάτο πληγές! Τὸ αἷμα τοῦ τρέχει ποτάμι!...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ...

Ὁ Ποκοπικό — ὅπως ξέρουμε — ἔχει σκαρφαλώσει καὶ κρυφτῇ στὴν κορφή κάποιου κοντινοῦ δέντρου.

Ἔτσι, μόλις ὁ Ταρζάν ἀκούει τὴ φωνὴν τῶν δικῶν του καὶ ἀπομακρύνεται, γλιστράει σὰν πίθηκος κάτω. Πλησιάζει τὸν Γκαούρ.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γιγαντας εἶναι κίτρινος σὰν τὸ κερί. Τὰ μάτια τοῦ ὀρθάνοικτα καὶ θολὰ. Τὸ κορμὶ τοῦ τεντωμένο καὶ ἀκίνητο. Πραγματικὰ νεκρός!...

Ὁ νᾶνος παίρνει στάσι ἀγέρωχη. Ἡ φούσκωτὴ κοιλία τοῦ πετιέται δυὸ σπιθαμὲς ἔξω!

Ταυτόχρονα τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Καὶ ζητωκραυγάζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Ὁ Γκαούρ ἀπέθανε! Ζή-

τω ό... Γκαούρι!

‘Αμέσως, παρατώντας τόν πεθαμένο αφέντη του, τό θάζει κι’ αὐτός στά πόδια. Τρέχει πρὸς τὴν ἀνατολή!

Τώρα ἔχει πιά καλὰ ξημερώσει...

Καί νά: Λίγο πιό πέρα, ό Ποκοπίκο σταματάει ἀπότομα μπροστά σέ κάποιο μεγάλο θάμνο. Φωνάζει χαρούμενος :

— ‘Ο «Λεγάμενος»: ζωή σ’ ἐλόγου σας!... “Όσο γιά τόν ξΜεγαλειότατο», ἐντός ὀλίγου: Κλάφ’τα Χαράλαμπε!.. ‘Έχει μπλέξει μέ κάτι πουλά-

κια: Τέτοια, μετά συγχωρήσεως!...

Ταυτόχρονα ό θάμνος ἀναταράζεται. Μέσ’ ἀπ’ αὐτόν ξεπετάγονται γρήγορα πέντε ἄνθρωποι: ‘Η Ταταμπού, ό Μάξ “Αρλαν καί τρεῖς γιγαντόσωμοι ἀραπάδες!...

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς κάνει τόν πιλότο. Προχωρεῖ καί τοὺς φέρνει μπροστά στό πῶμα τοῦ ἄμοιρου Γκαούρι!

‘Η Ταταμπού καί ό Μάξ “Αρλαν κυττάζουν θλιμμένα τό μελαψό παλικάρι...

‘Η πανώρια συντρόφισσα

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα Κόρη δέν σκύβει νά φιλήσῃ τό νεκρὸ Γ’ αὐτοῦ. Καί τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μιάτις τῆς εὐτε κὰν βουρκώνουν.

τοῦ νεκροῦ, ἀναστενάζει :

— Ἀλλοίμονο !... Ἐγὼ φταίω γιὰ τὸν ἄδικο χαμό του. Δὲν φαντάστηκα ποτέ πῶς μποροῦσε νὰ σκοτωθῇ !...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν διατάζει τώρα τοὺς ἀραπάδες του :

— Σηκώστε τὸν γρήγορα ! Θὰ πᾶμε νὰ τὸν θάψουμε ἀμέσως... Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῇ κανένας !...

Οἱ μαῦροι σηκώνουν μὲ διάσι τὸ πτώμα τοῦ Γκαούρ. Καὶ προχωροῦν σ' ἓνα στενὸ χορταριασμένο μονοπάτι. Ὁ

Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης καὶ ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» τοὺς ἀκολουθοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο μένει γιὰ λίγο στὴ θέσι πού θρίσκεται :

— Ἐ, κυρά Λουκούμω ! φωνάζει στὴν Ταταμπού. Τοῦ λόγου μου φεύγω. Παγαίνω νὰ βρῶ τὸν Λεγάμενο !...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν κάνει προσεκτικό :

— Πήγαινε, ἀλλὰ τὸ νοῦ σου : Λέξι δὲν πρέπει νὰ σοῦ ξεφύγῃ !... Τὸ κακὸ πού γίνηκε θὰ τὸ κρατήσουμε μυστι-

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν παλεύει μονάχος του, σὰν θηριό, μὲ τὸν υπεργίγαντα Γιαχάμπα. Ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι, ἀλλεῖ-
μενο, σὲ θέση νὰ τὸν βοηθήσῃ.

κό!...

‘Ο νάνος τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Τρέχει, ὅσο μπορεῖ πὶὸ γρήγορα, κατὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Οἱ τεράστιες πατοῦσες κτυπᾶνε στ’ αὐτιά του καὶ πετᾶνε σπίθες!

... ..
“Ὡσπου τέλος, φθάνει κά-
ποτ’ ἐκεῖ...

Καὶ νά: ‘Αντὶ νὰ σκαρφω-
λῶσιν ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μέ-
ρος, ἔρχεται πολὺ πὶὸ ἀριστε-
ρά. ‘Ανεβαίνει στὰ μισὰ τοῦ
βουνοῦ καὶ σταματάει...

“Υστερα — ἀπὸ θράχο σὲ
θράχο — προχωρεῖ ἴσια. Φθά-
νει στὸ σημεῖο πὺ συνηθίζουν
ν’ ἀνεβοκατεβαίνουν. Κι’ ἀπὸ
κεῖ ἀρχίζει τῶρα τὴν κατάβα-
σι...

Καθὼς πηδάει τὰ θράχια,
φωνάζει :

— Γκαούουουουρρ!... Τα-
ταμπούουου!... Πού εἰσαστε
μῶρέ; Βρέ γιατί μ’ ἀπαρατή-
σατε «μπουκάλα», ἀδερφέ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ “Η ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ;!

“Ας ξαναγυρίσουμε τῶρα
γρήγορα κοντὰ στὸν ἄμοιρο
Ταρζάν. Τὸν εἶχαμε ἀφήσει—
δωρὲ θυμόσατε — νὰ παλεύη
καὶ νὰ κτυπιέται μὲ τὰ δυὸ
τεράστια φτερωτὰ θηρία. Τὸ
τρίτο, εἶχε ἀρπάξει στὰ νύ-
χια του τὸν Μπέιμπυ. Καὶ εἶχε
χαθῇ ψηλὰ στὰ σύννεφα!...

Καὶ νά: ‘Ο “Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ τῇ θα-
νατερῇ πάλῃ του μὲ τὰ μανια-
σμένα ὄρνια! Τὸ κορμὶ του ὀ-
λόκληρο εἶναι μιὰ μεγάλη

πληγὴ. Τὸ αἷμα ποὺ χάνει τὸν
ἔχει ἀφάνταστα ἐξαντλήσει.
Μὲ μεγάλη δυσκολία κατα-
φέρνει νὰ στέκεται στὰ πό-
δια του...

Τὰ φοβερά ὄρνια φτερουγι-
ζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.
Καὶ χαμηλώνοντας, κάθε τό-
σο, τὸν κτυπᾶνε μὲ τὰ μεγά-
λα σκληρὰ ράμφη τους.

‘Ο Ταρζάν κάνει ἀπεγνω-
σμένες προσπάθειες νὰ τὰ
κτυπήσῃ κι’ αὐτὸς μὲ τὸ μα-
χαίρι του. Δύσκολα ὁμῶς, καὶ
ἀργὰ καὶ ποῦ, τὸ καταφέρνει.
‘Αλλὰ καὶ τὰ λιγοστὰ αὐτὰ
κτυπήματά του δὲν εἶναι θα-
ρειὰ καὶ θανατηφόρα!...

Ξαφνικά, ἀνθρώπινο ποδο-
βολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζ-
ῃ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φθά-
νει ἐκεῖ τρέχοντας ὁ Ποκοπί-
κο. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω
τοῦ ἀκολουθεῖ ἕνας γιγαντό-
σωμος ἄντρας!

‘Ο νάνος χύνεται ἀτρόμητος
στὰ φτερωτὰ θηρία, ἀνεμίζον-
τας τὴ σκουριασμένη χατζάρα
του.

— Πίσω... γκαργκανάδες !
ξεφωνίζει ἄγρια. Πίσω... τσι-
μπογιαννάκια καὶ σὰς ἔφα-
γαα!...

‘Ο γίγαντας ποὺ ἀκολουθεῖ
τὸ νᾶνο, κρατᾷ στὸ δεξιὸν
χέρι ἕνα τρομερὸ ρόπαλο!...

Καὶ νά: Τὸ στριφογυρίζει
τῶρα μὲ ἀφάνταστη δύναμι.
Τὸ παρατάει... “Εκεῖνο σχίζει
μὲ βοή τὸν ἀέρα... Καὶ κτυ-
πάει κατὰστηθα ἕνα ἀπὸ τὰ
δυὸ ὄρνια...

Τὸ φτερωτὸ θηρίο σωριάζε-
ται ἀμέσως κάτω. Τὸ ἀψυχο
κουφάρι του κάνει θαρὺ γδοῦ-

πο!...

Τὸ ἄλλο ὄρνιο βλέπει τὸ κακὸ ποῦ γίνηκε. Νοιώθει τὸν κίνδυνο! Πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως. "Ὅχι ὅμως καὶ μέ... ἄδεια ποδάρια!

"Ετσι, κάνει μιὰ ἀπτότουθ βουτιά. Καὶ πέφτοντας σὰν κεραυνὸς, ἀρπάζει στὰ νύχια τοῦ τὸν ἡρωϊκὸ νᾶνο...

Τέλος, ξανανοίγει τὶς τεράστιες φτεροῦγες τοῦ. Καὶ ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει.

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι!.. Ὁ μὴ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν χάνει τὸ κέφι τοῦ... Κρεμασμένος ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ φτερωτοῦ θεριοῦ, σκαρώνει στὸ πλὶ καὶ φλὶ τὸ ἀπαραίτητο σιχάκι τοῦ. Καὶ τὸ ἀπαγγέλλει σπαρρακτικά :

*"Αχ, ὁ καυ-ένος, πιάστηκε
σὰν μύγα στὴν ἀράχνη!..
Τώρα: ὅποιοι θέλεις νὰ μὲ βρῇ,
σεῖς... κουτσουλίδες ἄς ψάχνη!"*

Ὁ δυστυχισμένος καὶ ἀνήμερος Ταρζάν ἔχει πληγῆς καὶ στὸ κεφάλι τοῦ ἀκόμα. Καὶ τὸ αἷμα ποῦ τρέχει ἀπ' αὐτὲς τοῦ θουρκώνει τὰ μάτια. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ διακρίνῃ γύρω...

Γι' αὐτὸ καὶ τρίβει μὲ τὶς παλάμες τὰ μάτια τοῦ. Θέλει νὰ τὰ καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ αἷματα. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ τὸν ἀγνωστὸ σωτῆρα!...

"Ὁμως ἀλλοίμονο!... Μόλις ἀταφέρνηει νὰ δῇ, ἀντικρύζει, μὲ δέος καὶ φρίκη μπροστὰ τοῦ, τὸν γιγαντόσωμον ἄντρα.

Κι' ἐνῶ τὰ ῥματοβαμμένα

μάτια τοῦ γουρλώνουν, ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση:

— Ὁ Γκαούρ!... Τὸ φάντασμα τοῦ Γκαούρ!... Ὁ θρυκόλακας τοῦ σκοτωμένου γίγαντα!... Λυπήσουμε, ἀδελφέ μου!.. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω!...

Καὶ γέρνοντας ἀμέσως, σωριάζεται κάτω λιπόθυμος!

.. Ἀλήθεια!... Ὁ Ταρζάν δὲν εἶχε ἄδικο: Ὁ γιγαντόσωμος σωτῆρας τοῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Γκαούρ!... Τὸ μελαψὸ παλικάρι ποῦ πρὶν λίγο εἶχε κτυπήσει μὲ μιὰ σφαῖρα στὰ στήθεια!... Καὶ ξεψύχησε μπροστὰ τοῦ. Μέσα στὴν ἴδια τοῦ τὴν ἀγκαλιά.

Μὰ εἶναι δυνατόν ποτέ; Μπορεῖ ἕνας νεκρὸς ν' ἀναστηθῇ καὶ νὰ ξαναζωντανέψῃ; Μήπως εἶναι φάντασμα; Μήπως γίνηκε θρυκόλακας κι' ἔρχεται νὰ ἐκδικηθῇ τὸ φονιά του;

"Ας εἶναι... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε γρήγορα...

Καὶ νά :

Ὁ Γκαούρ σκύβει τώρα πάνω στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Ἐξετάζει ἀνήσυχος τὶς ἀμέτρητες πληγῆς τοῦ κορμιοῦ τοῦ. Λογαριάζει καὶ τὸ ἀφθονο αἷμα ποῦ θάξῃ χάσει ἀπ' αὐτὲς. Καὶ καταλαβαίνει τὸν τρομερὸ κίνδυνο : Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θὰ ξεψυχήσῃ!...

Ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας γίγαντας τὸν σηκώνει τώρα στὰ χέρια τοῦ. Καὶ ξεκινάει ἀμέσως τρέχοντας. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιὰ τῆς καλῆς

γιάτρισσας Χούλχας...

— Καλή μου γερόντισσα! της λέει ο Γκαούρ, μόλις αποθέτει μπροστά της το ανάσθητο κορμί του Ταρζάν. Τα ὄρνια ἔχουν σπαράξει τὸ κορμί του! Κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸν σώσης! Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ!...

Ἡ Χούλχα ἀνάθει ἀμέσως φωτιά. Καψαλίζει τὰ θαυματουργὰ βοτάνια της. Τὰ θάζει πάνω στὶς πληγές του. Στάζει καὶ στὰ χεῖλια του μαγικά φίλτρα...

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει. Ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν σπνέρεται. Ἡ καρδιά του κτυπάει ἀργὰ καὶ ἀδύναμα.

Ἡ γιάτρισσα κουνάει θλιμμένα τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι της.

—Τίποτα δὲν γίνεται! μουρμουρίζει. Ὁ ἀμοῖρος ἔχει χάσει πολὺ αἷμα. Θὰ πεθάνῃ!...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας εἶναι πάλι πρόθυμος.

— Τοῦ δίνω τὸ δικό μου αἷμα! της λέει. Ἡ Ζούγκλα δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸν Ἀρχοντὰ της!...

Καὶ ξαπλώνει πλάι στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Ἡ Χούλχα πιάνει τὸ σκουριασμένο νυστέρι της γιὰ νὰ χαράξῃ τὶς φλέβες τῶν χειρῶν τους.

Ὅμως ὁ Γκαούρ ἀνασηκώ-νεται ἀπότομα. Τὴ σταματᾷ:

— Ἀκουσέ με γιάτρισσα: Πρὶν χύσῃς τὸ αἷμα μου στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν, θέλω ν' ἀδειάσῃς πρῶτα ἀπ' αὐτὲς ὁ-λο τὸ παλὴο αἷμα ποὺ ἔχουν...

Οὔτε μιὰ σταγόνα δὲν θέλω ν' ἀπομείνῃ στὸ κορμί του! Γί-νεται αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω;

Ἡ καλὸκαρδὴ Χούλχα χα-μογελάει:

— Γίνεται, παιδί μου!.. Σὰν ἀδειάσω ὅλο τὸ παλὸ τοῦ αἵ-μα, ἡ καρδιά του θὰ πάψῃ νὰ χτυπά. Ὅμως γιὰ λίγες μο-νάχα στιγμές. Γιατί, ἀμέσως ἐγώ, θὰ ξαναγεμίσω τὶς φλέ-βες του μὲ τὸ δικό σου αἷμα. Καὶ τὸ κορμί του θὰ ξανα-ζωντανέψῃ!...

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ ἐνθου-σιάζεται:

— Ναί, Χούλχα!... Δὲν πρέ-πει στὶς φλέβες του νὰ μείνῃ οὔτε μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ πα-λὸ αἷμα! Τὸ νεκρὸ κορμί του νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τὸ δικό μου αἷμα!.. Ἔτσι, ὁ Ταρζάν θὰ πεθάνῃ θάρβαρος καὶ θ' ἀ-ναστηθῇ Ἑλληνας!...

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ!

Ἡ τερατόμορφη γρηὰ γιά-τρισσα σχίζει τώρα προσεκτι-κά τὴ φλέβα τοῦ χειριοῦ τοῦ ἀναίσθητου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ τὸ λιγοστὸ αἷ-μα ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει ἀρ-χίζει νὰ τρέχῃ. Μιὰ μικρὴ κόκκινη λιμνούλα σχηματίζε-ται πλάι...

Ὡσπου, τέλος, σταματᾷ. Στὸ κορμί τοῦ λευκοῦ γίγαν-τα δὲν ἔχει μείνῃ πιά οὔτε μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ παλὸ τοῦ αἵ-μα.

Ὁ Γκαούρ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά του. Δὲν τὴν ἀ-κούει πιά νὰ κτυπά. Ὁ Ταρ-ζάν εἶναι νεκρός!

ΚΟΥΚ
ΔΚΗ1

**Ο μελαψός γίγαντας κατεβαίνει στο τρομακτικό υπόγειο
άντρο του μονόφθαλμου Μάνου Νάχρευ Ντοῦ. Θέλει νά
τοῦ ζητήσει μιὰ χάρι**

Καὶ νά: Ἡ Χούλχα στιγμή
δὲν ἀφήνει νά χαθῇ. Μὲ τὸ
πρωτόγονο νυστέρι τῆς χα-
ράζει τώρα τὴ φλέβα τοῦ θρυ-
λικοῦ Ἑλληνα...

Κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ξεπη-
δάει ἀμέσως! Γεμάτο ζωῇ,
νειάτα, ὀρμὴ καὶ δύναμι!...

Ἔτσι, γρήγορα ἐνώνει τοὺς
καρπούς τῶν χειρῶν καὶ τὶς ἀ-
νοικτὲς φλέβες τους. Τοὺς δέ-
νει γερὰ καὶ σφικτὰ.

Καὶ νά: Τὸ περήφανο κι' εὐ-
γενικό αἷμα τοῦ Γκαοῦρ χύνε-
ται τώρα μὲ ὀρμὴ στὶς ἄδειες
φλέβες τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας!

Ὁ Ταρζάν, σιγὰ-σιγὰ, ἀρ-
χίζει νά ξαναζωντανεύῃ. Τὸ
κέραιο πρόσωπό του γίνεται
ρόδινο. Τὰ θολὰ μάτια του
φωτίζονται. Ἡ καρδιά του
κτυπάει τώρα δυνατὰ καὶ ρυ-
θμικά...

Στὸν Γκαοῦρ ὁμως γίνεται
τὸ ἀντίθετο: Αὐτὸς χάνει, σι-
γὰ-σιγὰ, τὶς δυνάμεις του. Τὰ
μάτια του σκοτεινιάζουν. Σθῆ-
χουν... Καὶ τὸ μελαψὸ του πρό-
σωπο χλωμιάζει. Γίνεται κί-
τρινο σὰν τοῦ νεκροῦ...

Ὁ Ταρζάν ἀνοίγει σὲ λίγο
τὰ μάτια του. Ἐνῶ ὁ ὑπέρρο-
χος Ἑλληνας κλείνει τὰ δικά

του...

"Έχει δώσει, ο άμοιρος, δλο σχεδόν τὸ αἷμα του στὸν λευκὸ γίγαντα. Λιγοστό μονάχα ἔχει ἀπομείνει στὶς δικές του φλέβες!... "Ίσια-Ίσια πὺ κρατιέται στὴ ζωή!...

"Ἡ γιάτρισσα τοὺς λύνει τώρα τὰ χέρια.

Καὶ νά: "Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνασηκώνεται. Κυττάζει γύρω του χαμένα. Καὶ ἀντικρὺζει πλάι του τὸν Γκαούρ.

Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν ἀμέσως:

— Γκαούρ! ψιθυρίζει. "Εσὺ πάλι μπροστά μου;! Μὰ ἀφοῦ σὲ σκότωσα, ἀδελφέ μου. Πῶς εἶσαι τώρα ζωντανός; "Ὀνειρο βλέπω; "Ἡ μήπως ἔχει σαλέψει τὸ λογικὸ μου;

"Ὁ θρυλικὸς "Ελληνας γίγαντας τὸν κυττάζει μὲ ἀπεραντὴ ἀγάπη. "Ὁμως εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Μόλις καὶ μὲ τὴ θία καταφέρει νὰ σαλέψῃ τὰ χεῖλιά του :

— "Εγὼ εἶμαι, Ταρζάν! Μὰ γιατί λές πῶς μὲ σκότωσες ; "Αφοῦ δὲν μονομαχήσαμε...

"Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐπιμένει :

— "Ὁχι, Γκαούρ! Χτυπηθήκαμε μὲ πιστόλια! "Εσὺ πυροβόλησες πρῶτος!...

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελαίνει πονεμένα :

— "Ἡσυχασέ, ἀδελφέ μου!.. "Ὀνειρο θὰ εἶδες...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια :

— "Εγὼ, πρὶν ξημερώσῃ, κατέβηκα ἀπὸ τὸ θοῦνό μας μαζὶ μὲ τὴν Ταταμπού.. Εἶχα

σκοπὸ νὰ σὲ θρῶ καὶ νὰ σοῦ μιλήσω. Νὰ μὴ γίνῃ αὐτὴ ἡ μονομαχία... "Ὁμως δὲν πρόφθασα. Γιατὶ ἄγριοι ἀραπάδες χύθηκαν ξαφνικὰ πάνω μου... Μ' ἔρριξαν κάτω καὶ μούδωσαν γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια! Μὲ παράτησαν ἐκεῖ μονάχο. "Ἡ Ταταμπού πρόφθασε νὰ τοὺς ξεφύγῃ καὶ νὰ σωθῇ τρέχοντας μακριὰ.

"Ὁ Ταρζάν δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ :

— "Ὁχι, ἀδελφέ μου! "Αφοῦ ἦταν μαζὶ σου καὶ ὁ Ποκοπίκο!... Ρώτησέ τον γὰ σοῦ πῇ. "Εταί γίναν δλα! Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, Γκαούρ!

"Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας χαμογελαίνει πάλι :

— Μὰ ὁ Ποκοπίκο κοιμότανε στὴν κόρφή τοῦ θοῦνοῦ μας... Τὸν εἶχαμε ἀφήσει ἐκεῖ. "Αργότερα τὸν εἶδα νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ θράχια... Αὐτὸς μοῦ ἔλυσε τὰ χορτόσχοινα καὶ μ' ἐλευθέρωσε!... "Αμέσως ὕστερα ξεκινήσαμε μαζὶ. Ψάχναμε στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ θροῦμε τὴν Ταταμπού... "Ὡσπου τυχαία ὁ νᾶνος σὲ εἶδε νὰ παλεύῃς μὲ τὰ τεράστια φτερωτὰ θεριά!...

... ..

"Ἡ καλὴ γιάτρισσα ποτίζει τώρα τὸν ἀνήμερο κι' ἐξαντλημένο Γκαούρ μὲ θαυματουργὰ μαγικὰ φίλτρα. Τοῦ ξαναδίνει τὸ χαμένο του κουράγιο. Μέχρι πὺ νὰ τὸν κἀνῃ ἱκανὸ νὰ σηκωθῇ μονάχος του. Νὰ σταθῇ ὀρθός.

"Ὁ Ταρζάν ρίχνει τώρα μιὰ ματιὰ στὰ πλατεῖα στήθεια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Τί πα-

ράξανο όμως! Κανένα σημάδι δεν βλέπει πάνω σ' αυτά!

Κι' όμως: τὰ χαράματα ει-
χε δη' με τὰ μάτια του τὴ μα-
τωμένη πληγὴ τῆς σφαίρας
ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει!...

Τὸν κυττάζει χαμένα, ψι-
θυρίζοντας :

— Πέσ' μου, Γκαούρ: Δὲν
ἔχεις πληγὴ στὰ στήθεια σου;

— "Ὁχι, ἀδελφέ μου!...

— Τότε δὲν εἶμαι καλά!...
Σίγουρα θάχω τρελλαθῇ!...

.....
'Αδελφωμένοι πιά οἱ δυὸ γί-
γαντες ξεκινᾶνε σὲ λίγο.

Στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν
τρέχει τώρα μονάχα τὸ δοξα-
σμένο καὶ ἀθάνατο ἐλληνικὸ
αἷμα!

"Ὁμως ἀλλοίμονο!... "Ετσι,
καθὼς προχωροῦν, φοβερὴ καὶ
τρομερὴ ἐπιθεσι τοὺς γίνεται:

Εἶναι ὁ Γιαχάμπα! "Ο τρο-
μακτικὸς μαῦρος ὑπεργίγαν-
τας. Μαζί του κι' ἓνα μπου-
λουκι ἀπὸ ἀγριουὺς ἀραπά-
δες!...

Μὰ ὁ Γκαούρ εἶναι ἐξαντλη-
μένος καὶ ἀνήμερος. Μὲ τὸ
λιγοστό αἷμα ποὺ ἔχει ἀπομεί-
νει στὶς φλέβες τοῦ δὲν νοιώ-
θει τὴ δύναμι καὶ τὸ κουρά-
γιο νὰ παλέψῃ.

"Ετσι, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρα-
πάδες καταφέρνει γρήγορα νὰ
τὸν κτυπήσῃ στὸ κεφάλι. Καὶ
ὁ μελαψὸς γίγαντας σωριάζε-
ται κάτω ἀναίσθητος.

"Ὁμως ὁ Ταρζάν αὐτὴ τὴ
φορὰ δὲν δειλιάζει. Γιατὶ τώ-
ρα εἶναι "Ελληνες! Γιατὶ τὸ
περήφανο αἷμα τῆς ἀθάνατης
γενιᾶς μας ποὺ κυλάει στὶς
φλέβες του, τὸν κάνει ἥρωα!..

Τὸν κάνει θειοὺ ἀτρόμητο!...

Καὶ νά: "Ενας αὐτός, τρα-
βάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι
του. Καὶ μονάχος του παλεύει
καὶ χτυπιέται μὲ δέκα ἀντι-
πάλους!...

"Ετσι, γύρω στὸ ἀναίσθη-
το κορμὶ τοῦ Γκαούρ, φοβερὴ
μάχη ἀρχίζει. Τρομακτικὸ μα-
λειὸ γίνεται!

Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ!

Καὶ τώρα, ἄς γυρίσουμε λί-
γο πίσω στὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ἱ-
στορία μας...

Οἱ μαῦροι τοῦ Μάξ "Αρλαν
— ὅπως εἶδαμε — σήκωσαν τὸ
πτῶμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου
Γκαούρ. Καὶ ἄρχισαν νὰ προ-
χωροῦν στὸ στενὸ χορταρια-
σμένο μονοπάτι...

"Ο "Αμερικανὸς τυχοδιώ-
κτης καὶ ἡ πανώρια Τατα-
μποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν...

"Ὡσπου φθάνουν κάπου ἀ-
πόμερα.

Οἱ ἀραπάδες σκάθουν γρή-
γορα ἓνα λάκκο. "Αποθέτουν
σ' αὐτὸν τὸ αἷψυχο μελαψὸ πα-
λικάρι...

"Η Ταταμποὺ δὲν σκύθει νὰ
φιλήσῃ τὸ νεκρὸ σύντροφό
της. Οὔτε καὶ τὰ μεγάλα μαυ-
ροπράσινα μάτια της θουρκώ-
νουν.

Οἱ μαῦροι ξαναρρίχνουν τὰ
χώματά. "Ο τάφος σκεπάζεται
σὲ λίγο.

"Ο Μάξ "Αρλαν τοὺς δια-
τάζει τώρα, δείχνοντας τὴν
Ταταμπού.

— Θ' ἀκολουθήσετε τὴ με-
λαψὴ αὐτὴ γυναίκα μέχρι νὰ
φθάσῃ στὸ πέτρινο θουνό της.

“Υστερα, θά ξαναγυρίσετε στην καλύβα μας.

Τέλος, τραβάει απόμερα την Έλληνίδα και της έξομολογείται:

— Ξέρεις, Ταταμπού: Τις νύχτες έχω πάψει να κοιμάμαι. Νοιώθω δυνατούς πόνους στο κεφάλι...

Σταματάει για λίγο κυττάζοντάς τη παράξενα. Και τη ρωτάει:

— Μήπως ξέρεις κανένα βότανο για την... καρδιά;

‘Η Ταταμπού χαμογελάει:

— Για την καρδιά;! Μά άφοδ σου πονάει το κεφάλι.

‘Ο Μάξ “Αρλαν χαμηλώνει τὰ μάτια του :

— ‘Η καρδιά μου τὰ κάνει δλα! μουρμουρίζει. Φαίνεται πώς έχει έρωτοκυτηπηθή!...

‘Η μελαψή Κόρη καταλαβαίνει τώρα. Τὰ μάτια της σκοτεινιάζουν :

— Μά τότε νά πᾶς στη γιάτρισσα Χούλχα! τοῦ λέει ψυχρά. Έγώ δέν θά μπορέσω νά σοῦ κάνω τίποτα!

Καί φεύγει θιαστική...

Οί άραπάδες την ακολουθούν για νά την προστατέψουν...

‘Ο πανώριος ‘Αμερικανός παίρνει στην τύχη ένα άλλο μονοπάτι. Προχωρεί σφίγγοντας τις γροθιές του. Καί μονολογώντας μέ θυμό:

— “Οχι!... Δέν έπρεπε νά της τὸ πῶ... Είμαι ένας άτιμος! Ένας τιποτένιος!...

.....

Περνᾶνε πολλές ὥρες έτσι. ‘Ο Μάξ “Αρλαν εξακολουθεῖ νά τριγυρίζη άσκοπα άκόμα...

Μέσα του γίνεται μιᾶ φοβερή πάλη. ‘Ακούει την καρδιά του νά του φωνάζη:

— “Αγαπᾶς την Ταταμπού! Δέν μπορείς νά ζήσης χωρίς αὐτήν... Πρέπει λοιπόν νά την άρπάξης από τὸν Γκαούρ. Νά την κάνης — έστω καί μέ τη θία — δική σου συντρόφισσα!

‘Ακούει καί τη συνείδησή του. Πού τοῦ φωνάζει κι' εκείνη :

— “Οχι!... ‘Ο Γκαούρ είναι φίλος σου! Δέν πρέπει νά φανῆς άτιμος!... Σέῃσε λοιπόν μέ δάκρυα τις φλόγες πού φούντωσαν στὰ στήθια σου! Πνίξε την τρελλή καρδιά σου! Κι' αν δέν μπορῆς νά τὸ κάνης αὐτό, φύγε!... Φύγε γιά νά πάψης νά μολύνης την άγνή καί παρθένα Ζούγκλα μέ τη βρωμερή καί άμαρτωλή σου ύπαρξι!...

‘Ο πανώριος τυχοδιώκτης άκούει σάν ξένος τις δυὸ φωνές. Μά, δέν αποφασίζει ποιὸ δρόμο ν' ακολουθήση...

Καί νά: Παράξενος θόρυθος άκούγεται ξαφνικά μπροστά του. Ταυτόχρονα: κραυγές τρόμου καί πονεμένα θογγητά! Κάποιο μεγάλο κακό πρέπει νά γίνεται!...

‘Ο Μάξ “Αρλαν τραβάει τὸ πιστόλι του. Τρέχει πρὸς τὰ εκεί. Κρύβεται πίσω από τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Καί τὰ μάτια του αντικρύζουν μιᾶ τρομακτική σύγκρουσι:

Μονάχος του ὁ Ταρζάν παλεύει καί κτυπιέται μέ τὸν ὑπεργίαντα Γιαχάμπα. Γύρω του καμμιᾶ δεκαριά άραπάδες σκοτωμένοι! Σίγουρα αὐ-

τὸς θὰ τοὺς ἔχει κτυπήσει!

Ἀνάμεσα στ' ἄψυχα κουφάρια τους θρίσκειται καὶ ὁ Γκαούρ. Ἐχει στὸ μεταξὺ συνέλθει. Καί, ἀνασηκωμένος τώρα, παρακολουθεῖ τὴ φοβερὴ μονομαχία. Ὅμως δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ πεταχθῇ ὀρθός. Νὰ βοηθήσῃ τὸν Ταρζάν, ὅπως ἄλλοτε!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παλεύει σὰν μανιασμένο λιοντάρι! Τὸ ἀθάνατο ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ κυλάει τώρα στὶς φλέβες του τὸν κάνει δυνατὸ! Ἀτρόμητο! Ὑπέροχο!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, ποὺ παρακολουθεῖ κρυμμένος τὴ γιγαντομαχία, συλλογιέται:

— Ἀν ὁ Γιαχάμπα σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν, θὰ σκοτώσῃ ἀμέσως καὶ τὸν ἀνήμερο Γκαούρ... Ἔτσι ἡ Ταταμποὺ θὰ μείνῃ μονάχη καὶ ἀνυπεράσπιστη. Καὶ τότε εὐκολὰ θὰ μπορέσω νὰ τὴν κάνω συντροφισά μου...

»Μπορεῖ δὴμος νὰ γίνῃ καὶ τ' ἀντίθετο: Νὰ σκοτώσῃ δηλαδή, ὁ Ταρζάν τὸν Γιαχάμπα... Τότε ὁ Γκαούρ θὰ σωθῇ. Καὶ ἡ Ταταμποὺ θὰ ἔχῃ πάλι ἰσχυρὸ προστάτη. Ἀγαπημένο σύντροφο!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν μπορεῖ μὲ τὸ πιστόλι του νὰ δώσῃ τώρα τὴ νίκη σὲ ὅποιον ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντίπαλους θέλει.

Καὶ νά: Σηκώνει ἀργὰ τὸ χέρι του. Σκοπεύει μὲ προσοχή. Τραβᾷ ἀποφασιστικὰ τὴ σκανδάλη.

Τρομακτικὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ἀκολουθεῖ πονεμένο βογγητὸ καὶ βαρὺς γδοῦπος.

Κάποιος ἀπὸ τὰ δυὸ κορμιά τῶν μονομάχων, σωριάζεται κάτω...

Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ

Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Γκαούρ φθάνει λαχανιασμένος στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ του.

Ἡ Ταταμποὺ θρίσκει ἐκεῖ. Ἐχουν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ τὰ χαράματα ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὰ θράχια τους. Ἀπὸ τότε ποὺ τοὺς ἔκαναν τὴν ἐπιθεσι οἱ ἄγνωστοι μαῦροι...

Ἡ πανώρια κόρη τὸν ὑποδέχεται χαρούμενη:

— Σώθηκες, λοιπόν, ἀγαπημένε μου; Γλύτωσες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει παράξενα:

— Ἐσὺ ποὺ πήγες; Γιατί μὲ παράτησες κι' ἐφυγες;

Ἐκείνη μασσάει τὰ λόγια τῆς :

— Μὲ κυνήγησ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες!... Καὶ νᾶμενα κοντά σου, τί θάκανα; Ἦταν τόσοι πολλοὶ οἱ μαῦροι! Ἔτρεξας νὰ σωθῶ... Θὰ προτιμοῦσες μήπως νὰ μείνω καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν;

Τὸ μελαψὸ παλικάρι τὴν ξαναρωτᾷ :

— Ἐρεῖς τί γίνηκε μετὰ;

— Ὅχι...

— Ἀκουσε λοιπόν: Οἱ ἀραπάδες μ' ἔδεσαν κι' ἐφυγαν! Μὰ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἔρρισκον δειμένους χειροπόδαρα κάτω ἀπὸ τὸ βουνό μας, μονομαχοῦσα πρὸ πέρα καὶ μὲ τὸν Ταρζάν. Κρατοῦσα μάλιστα

πιστόλι. Καί τόν πυροβόλησα
πρώτος.

»Όμως ό "Αρχοντας τής
Ζούγκλας μέ τραυμάτισε στά
στήθια. Καί σέ λίγο... ξεψύ-
χησα!...

»Πρίν έλθω τώρα έδω, πέ-
ρασα από τό μέρος πού γί-
νηκε ή μονομαχία. "Όμως
τό πτώμα μου δέν θρискόταν
έκεί!... Φαίνεται πώς... άνα-
στήθηκα!... Μπορείς νά μου έ-
ξηγήσης τά μυστήρια αὐτά;

Ή Ταταμπού κομπιάζει :

— Δέν ξέρω... Πώς μπορῶ
νά ξέρω; "Αν ό Ταρζάν σέ
σκότωνε δέν θά θρискόσουν
τώρα ζωντανός μπροστά μου.

Ό Γκαούρ τήν κυττάζει στά
μάτια :

— Ταταμπού: Νομίζω πώς
δέν λές αλήθεια! Περίμενέ με
λοιπόν. Θά ξαναγυρίσω γρή-
γορα...

... ..
"Ό μελαψός γίγαντας κατε-
βαίνει τά θράχια καί τρέχον-
τας φθάνει στήν ύπόγεια κα-
τακόμβη τοῦ παντοδυνάμου
Νάχρα-Ντού.

Ό μονόφθαλμος Μάγος κά-
θεται πάνω σ' ένα σωρό από
νεκροκεφαλές καί ανθρώπινα
κόκκαλα:

— "Ηρθα νά σοῦ ζητήσω
μιά χάρι! τοῦ λέει ό Γκαούρ.
Κάποιος μου λέει ψέματα. Δώ-
σε μου τό μαγικό φίλτρο σου:
Αὐτό πού θά τόν κάνη νά πῇ
τήν αλήθεια...

... ..
"Όταν ό γιγαντόσωμος "Ελ-
ληνας ξαναγυρίζει στήν κορ-
φή τοῦ θουνού του εἶναι μεση-
μέρι πιά. Ό ήλιος τής Ζούγ-

κλας καίει αφάνταστα.

Μά ή Ταταμπού δέν θρискε-
ται πιά μονάχη τής εκεί. Μα-
ζί τής εἶναι ό Ταρζάν, ή Τζέιν
καί ή Χουχού. "Εχουν φθάσει
ψάχνοντας νά θροῦν τόν Μπέι-
μπυ. Ό "Αρχοντας τής Ζούγ-
κλας δέν εἶχε προφθάσει νά
δῇ πώς τόν άρπαξε τό πεινα-
σμένο όρνιο.

Ή κοντόχοντρη πυγμαία
τόν μοιρολογάει:

— "Αχ θάχ, τό πουλάκι μου!
Κάποιο θεριό θά τόν κολάτσι-
σε! Κρίμας τό στυλό! Κρίμας
τό ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του!..
Μέ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ό Γκαούρ προσπαθεῖ νά
παρηγορήσῃ τόν Ταρζάν καί
τή Τζέιν:

— Μή στεναχωριόσαστε...
Θά ψάξουμε όλοι μαζί, νά τόν
θροῦμε... Κάνει όμως μεγάλη
ζέστη! Σίγουρα θά διψάτε...
Πηγαίνω νά σάς φέρω νερό...
"Υστερα ξεκινᾶμε... Κι' ἐγώ
ἔχασα τόν Ποκοπικό. Ένα με-
γάλο φτερωτό θεριό τόν άρ-
παξε. Πέταξε ψηλά στά σύν-
νεφα!...

Ή Χουχού ένθουσιάζεται :

— "Αλήθεια, κύριε Τέτοιε
μου; Καλέ μή μοῦ τό λέτε!...
Τώρα θά τόν ήγαπῶ πιδ πο-
λύ! Ψοφῶ γιά... άεράπορους!
Μέ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ό μελαψός γίγαντας άρπά-
ζει ένα μεγάλο κούφιο νεροκο-
λόκυθο. Τρέχει στήν πιδ κον-
τινή πηγή καί τό γεμίζει. "Υ-
στερα, άδειάζει μέσα σ' αὐτό
καί τό μαγικό «Φίλτρο τής "Α-
λήθειας» τοῦ Νάχρα-Ντού.
Καί ξαναγυρίζει στή σπηλιά
του.

Ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη! Ὁ
λοι διψοῦν ἀφάνταστα. Ἐτσι,
ἕνας-ἕνας, ἀρπάζουν τὸ νερο-
κολόκυθο. Πίνουν μὲ λαχτά-
ρα: Πρώτη ἡ Τζέϊν, μετὰ ἡ
Ταταμπού. Ὑστερα ὁ Ταρζάν.

Ὁ Γκαοῦρ ξαναπαίρνει στὰ
χέρια του τὸ δοχεῖο. Κουνών-
τας το βλέπει πῶς ἔχει ἀκό-
μα νερό. Τὸ σηκώνει ἀποφαι-
στικά. Πίνει κι' αὐτὸς τὸ υπό-
λοιπο! Γιατὶ εἶναι τίμιος Ἕλ-
ληνας! Ἀφοῦ θὰ μάθῃ τὰ μυ-
στικά τῶν ἄλλων πρέπει νὰ
μάθουν κ' ἐκεῖνοι τὰ δικά
του!

...
Τὸ φίλτρο τῆς Ἀλήθειας κά-
νει ἀμέσως ἐνέργεια: Ἡ ὑπου-
λη καὶ σατανικὴ Τζέϊν κυττά-
ζει μὲ κακία τὸ σύντροφό της.

— Σὲ μισῶ, Ταρζάν! τοῦ
λέει. Εἶσαι ἕνας γεροξεπεσμέ-
νος Ἀρχοντας... Θὰ ἤθελα νὰ
γίνω συντρόφισσα τοῦ Γκα-
οῦρ. Μὰ εἶναι ἀγριάνθρωπος!
Μὲ περιφρονεῖ...

»Γι' αὐτὸ σπέρνω ἀνάμεσά
σας ζιζάνια. Θέλω νὰ σὰς θά-
λω νὰ χτυπηθῇτε. Νὰ τὸν σκο-
τώσης... Ὑστερα θὰ σὲ ποτί-
σω φαρμάκι. Θὰ θγᾶλω κι' ἐ-

Ἡ ἄλλοτε προήφρη Ἀρχόντισσα τῆς Ζευγκλας εἶναι τῶ-
ρα ἕνα ψυχιᾶ καουρέλι. Ἐκὶ χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της,
ρωτᾷ τὴν πανωρισ Ἑλληνίδα :

σένα απ' τή μέση, γιά νά μείνω ἐλεύθερη, θά κάνω τόν Μάξ "Αρλαν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Θά γίνω συντρόφισσά του!... Δέν τόν ἀγαπῶ θέθαια... Μά εἶναι νέος! "Ομορφος! Δυνατός! 'Ατρόμητος!...

»"Όσο γιά τήν Ταταμπού, θά τήν πνίξω μέ τά ἴδια μου τά χέρια!...

Ἄ Ταρζάν ἔχει μείνει ἀναυδος πού τήν ἀκούει.

— Τιποτένια! μουγγρίζει. Ποτέ πιά νά μὴ σέ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου! Ἐγὼ θά ζήσω μέ τόν Γκαούρ! Παντοτεινά κι' ἀχώριστα!

Ἡ πυγμαία χαμογελάει :

— Καλέ, δέν παντρευσάστε, λέω γώ, νά φάμε καί κουφέττα! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλους!

Ἄ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει :

— Πάντοτε σ' ἀγαποῦσα ! λέει στό μελαψὸ γίγαντα. Μά τώρα νοιώθω μέσα μου μιά παράξενη ἀλλαγὴ. Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο. Θαρρῶ πὼς ἐγὼ εἶμαι ἐσύ! Πὼς σὲ στήθια μου χτυπάει ἡ καρδιά σου... Πὼς στίς φλέβες μου κυλάει τὸ περήφανο αἷμα τῆς δοξασμένης σου γενιᾶς!..

Σήμερα τὸ πρωὶ μόνομαχίσαμε, ἀδελφέ μου. Σέ σκότωσα χωρίς νά τὸ θέλω. Σέ εἶδα μέ τὰ μάτια μου νεκρὸ μέ μιά πληγὴ στὰ στήθια!... Ὅμως καί πεθαμένος ἤρθε νά μὲ σώσης ἀπὸ τὰ πεινασμένα ὄρνια πού μέ σπάραζαν!...

Καί γυρίζοντας στὴ Τζέιν,

προσθέτει :

— Μ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν ὑπέροχο ἄνθρωπο ζητᾶς νά με κάνης ἐχθρό; Μά οὔτε καί τὸν πανῶριο Ἀμερικανὸ θά μπορέσης νά μπλέξης στὰ δίχτυα σου. Γιατὶ κι' αὐτὸς εἶναι φίλος μου. Πρὶν ἀπὸ λίγο μούσωσε τὴ ζωὴ! Τραυμάτισε βαρειά, μέ τὸ πιστόλι του, τὸν Γιαχάμπα! Ἐνῶ θά μπορούσε νά σκοτώσῃ ἐμένα!...

Ἄ Ταρζάν ξαναγυρίζει στὸν Γκαούρ :

— Καί κάτι ἄλλο θέλω νά μάθης, ἀδελφέ μου. Νοιώθω πὼς αὕτῃ τῇ στιγμῇ δέν μπορῶ νά πῶ ψέματα: "Ἀλλοτε ἀγαποῦσα τὴν Ταταμπού. Ὁνειρευόμουν νά τήν κάνω συντρόφισσά μου!... Ὅμως τώρα τὴν ἀγαπῶ ἀλλοιῶτικά. Σ' ἀ νά μᾶς γέννησε ἡ ἴδια μάννα. Σ' ἀν πραγματικὴ ἀδελφὴ μου.

Ἄ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ. Εἶναι τώρα ἡ σειρά νά μιλήσῃ καί ἡ Ταταμπού. Τὸ φίλτρο τῆς Ἀλήθειας ἔχει κάνει καί σ' αὐτὴν τὸ θᾶμμα του.

— Συγχωρεσέ με, Γκαούρ! ψιθυρίζει μέ χαμηλωμένα μάτια. Πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωὴ μου ἔκανα κάτι κρυφὰ ἀπὸ σένα!

— Τί; ρωτᾷ ἀνυπόμονος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— "Ἦθελα νά σέ σώσω, ἀγαπημένέ μου!... "Ἦξερα πὼς ἡ Τζέιν θά βάλλῃ δολοφονικὸ πιστόλι στὸ χέρι τοῦ Ταρζάν. Κι' ἐσύ, πού παλεύεις πάντα χωρίς ὄπλο, θάχανες τὴ ζωὴ σου. Θά σέ σκότωνε!...

— Λοιπὸν; ξαναρωτᾷ μέ ἀγωνία τώρα ὁ Γκαούρ. Πέσ'

μου: τί έκανες για να με σώ-
σης; Μίλησε γρήγορα!...

‘Η άμοιρη Ταταμπιού τρέ-
μει σύγκορμη. ‘Η όμολογία
πού θα κάνη είναι φοβερή!...

Μά ή άπόγνωση της δίνει
τέλος τό κουράγιο.

— Θυμάσαι χθές τά μεσά-
νυχτα; τοῦ λέει. ‘Έλλειψα για
λίγες στιγμές άπό κοντά σου!
Τράθηξα στά πίσω θράχια
τόν Ποκοπίκο... Κι’ έκανα κά-
τι τρομερό...

ΟΙ ΔΥΟ... «ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ» !

“Όμως είναι καιρός πάλι να
ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω
στήν Ιστορία μας :

Και να: Τό τεράστιο όρνιο
πού άρπαξε στά πόδια του τόν
Μπέιμπυ, φθάνει τέλος και τόν
άποθέτει στην άπρόσιτη κι’ ευ-
ρύχωρη φωλιά του : Πάνω,
πολύ ψηλά, στην προεξοχή κά-
ποιου θεόρατου θράχου.

Δέν τόν σπαράζει όμως για
να τόν καταθροχθήση. ‘Έχει
άλλη, πιδ σοβαρή άσχολία.
Σκαλίζει με τά νύχια τό πλη-
γωμένο — άπό τό στυλό —
μάτι του. Φαίνεται πώς ύποφέ-
ρει πολύ. Γιατί κράζει, κάθε
τόσο, πονεμένα:

— Κραούρρρ!... Κραούρρρ!

‘Ο γιός τοῦ Ταρζάν πού τό
άκούει, ένθουσιάζεται :

— Μπράβο, πουλάκι μου!
Κι’ έγώ... γκαουρικός είμαι!

.....
Σέ λίγο: άλλο κράξιμο όρ-
νιου άκούγεται να πλησιάζη:

— Κραούουουρ!.. Κραούρρ!

Στά πόδια του κρατάει τόν
Ποκοπίκο.

‘Ο Μπέιμπυ τοῦ φωνάζει:

— Μη φοβάσαι Ποκοπίκο

μου! Πέσ’ του πώς είσαι γκα
ουρικός και δέν θα σε φάη!

Τό δεύτερο πτερωτό θεριό
φτάνει τέλος στη φωλιά και
παρατάει τό νάνο.

‘Υστερα ζυγώνει τό άλλο
όρνιο πού είναι ταίρι του. Βλέ-
πει τη ματωμένη πληγή στο
μάτι του. Και προσπαθεί να
τό βοηθήση...

‘Ο Ποκοπίκο κυττάζει με ά
πορία τόν Μπέιμπυ:

— Κ’ έλόγου σου άεροπορι
κώς ήρθες, άδερφέ μου;

‘Αμέσως όμως φέρνει τό χέ-
ρι στη λαβή της σκουριασμέ-
νης χατζάρας...

Βλέπει πώς τά όρνια δέν
τούς προσέχουν. Τούς έχουν
γυρίσει τά όπίσθια...

Μπράβο... άνατροφή! κά-
νει ό νάνος. Και σηκώνει τη
χατζάρα του.

Τά κεφάλια τών δυό φτερω-
τών θεριών βρίσκονται τώρα
κοντά - κοντά. Τό δεύτερο πα-
σχίζει με τό γαμπό ράμφος
του να καθάρση τό πληγωμέ-
νο μάτι τοῦ πρώτου.

‘Ο Ποκοπίκο έκμεταλλεύε-
ται τη στιγμή. Και ή θρυλική
του χατζάρα θριαμβεύει: Μ’
ένα κότσημα κόβει πέρα για
πέρα, τά δυό κεφάλια τών όρ-
νιων!

Τά άκέφαλα σώματά τους
σπαράζουν τώρα τρομακτικά.
‘Ενώ ό νάνος ζητωκραυγάζει:

— Ζήτω έγώ! Ζήτω τοῦ λό-
γου μου! Ζήτω της ‘Αφεντιάς
μουουου!...

.....
‘Ελεύθεροι πιά ό Ποκοπίκο
και ό Μπέιμπυ φθάνουν κάπο-
τε και σκαρφαλώνουν στην
κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου

θουνοῦ...

“Ομως ἀντικρύζουν ἐκεῖ τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμπού, τὴν Τζέϊν, τὴ Χουχού. Καὶ κρύβονται κάπου γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή πού μιλάει ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Κόρη.

— Καὶ τότε ἔκανα κάτι τρομερό: “Εστειλα τὸν Ποκοπίκο σὴν καλύθα τοῦ Μάξ Ἀρλαν. ἤξερα πὼς ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε ἀνακαλύψει, σὲ κάποια γειτονική φυλή, ἓνα γιγαντόσωμο μελαφὸ παλικάρι. Ἦταν ὁ λόϊδιος μὲ σένα! Στὸ πρόσωπο, στὸ κορμὶ καὶ στὴ φωνὴ ἀκόμα!... Πολὺ δύσκολα θὰ μπορούσε κανένας νὰ σὲ ξεχωρίσει...

»Αὐτόν, τὸ σωσία σου, τοῦ ζήτησα νὰ τρέξει νὰ θρῆ. Καὶ νὰ τὸν ντύσει ἴδια μὲ σένα. Ὑστερα νάρθη μὲ ὅλους τοὺς ἀραπάδες του...

Τὰ παρακάτω τὰ ξέρεις. Οἱ μαῦροι κατάφεραν νὰ σὲ δέσουν χειροπόδαρα. Κ’ ἐγὼ τόβαλα στὰ πόδια!...

»Λίγο πιὸ πέρα μὲ περίμενε ὁ Μάξ Ἀρλαν μὲ τὸν ἰθαγενῆ σωσία σου...

Ξαφνικὰ μιὰ ἄγρια φωνὴ κάνει τὴν Ταταμπού νὰ σταματήσει:

— Σκασμός, κυρὰ Λουκούμω!... Δὲν ὀρκιστήκαμε νὰ τὰ κρατήσουμε μυστικά; Γιατὶ τὰ μαρτυρᾷς;

Εἶναι ὁ Ποκοπίκο...
Μὲ τρελλὴ χαρὰ ὁ Ταρζάν ἀγκαλιάζει τὸ γιό του. Τὸ Ἰδιο κ’ ἡ Χουχού τὸ νᾶνο της.

— Νὰ μοῦ ζήσης... Ἀερο-

πόρε μου!...

Ὁ Γκαούρ ὅμως ἀνυπομονεῖ:

— Λοιπόν; λοιπόν; ρωτᾷε τὴ συντροφισσά του.

Ἐκεῖνη συνεχίζει:

— Ὁ Ἀμερικανὸς τάζει στὸ σωσία σου νὰ τοῦ δώσει χίλιες χρυσὲς λίρες. Γιὰ νὰ μονομαχήσει αὐτὸς μὲ τὸν Ταρζάν. Νὰ μὴν κινδυνέψης ἐσύ... Κι’ ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα.

»Ἔτσι, τοῦ θάζει ἓνα πιστόλι στὸ χέρι λέγοντας: «Πρόσεξε καλά: Μονάχα ἂν κινδυνέψῃ ἡ ζωὴ σου θὰ πυροβολήσῃς!... Ἀλλὰ καὶ τότε θὰ στέλνῃς τὶς σφαῖρες σου στὸν ἄερα!... Μόνο γιὰ νὰ φοβερίσῃς τὸν Ταρζάν. Γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ τοῦ κάνῃς κακὸ. Κατάλαβες;»

»Ομως ὁ σωσίας σου δὲν τὸν ἄκουσε. Εἶχε φαίνεται κακιὰ ψυχὴ. Ζήτησε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ἔτσι θρῆκε τὴν τιμωρία πού τοῦ ἄξιζε: Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ταρζάν τὸν θρῆκε — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ — κατὰστηθα. Καὶ τὸν σκότωσε!...

»Ὑστερα οἱ μαῦροι τοῦ Μάξ Ἀρλαν σκάσαν ἓνα βαθὺ λάκκο. Τὸν θάψαμε μέσα σ’ αὐτόν... Καὶ ξαναγύρισα ἐδῶ στὴ σπηλιά μας...

.....
Ὁ Γκαούρ, πού ἔχει πιεῖ κι’ αὐτὸς ἀπὸ τὸ φίλτρο τῆς Ἀλήθειας, λέει ἐκεῖνο πού σκέπτεται:

— Λυπᾶμαι γιὰ σένα Ταταμπού!... Αὐτὸ πού ἔκανες ἦταν μιὰ ἄτιμη πράξι! Ἐνα ἕγ κλημα! Μιὰ δολοφονία!...

“Εστειλες στο θάνατο ένα ξένο παλικάρι! Ξεγέλασες τὸν Ταρζάν! Ντρώπιασες κ’ ἐμένα!... Ἀπ’ αὐτὴ τὴ στιγμή εἴμαστε δυὸ ξένοι... Μεῖνε στὴ σπηλιά μου, ἂν θέλῃς. Ἐγὼ θὰ φύγω...”

Ὁ Ταρζάν κυττάζει μὲ ἀγάπη τὸν Ἕλληνα γίγαντα:

— Πᾶμε, Γκαοῦρ! Πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴ δική μου σπηλιά.. Καταλαβαίνω πὼς κουράστηκα πιά. Καιρὸς ν’ ἀποτραβηστώ. Νὰ γίνῃς ἐσὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς...

Ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ τὸν διακόπτει:

— “Ὅχι!.. Ὅσο θὰ ζῆς, θὰ εἶσαι ὁ βασιλιάς μας!

Ὁ Ποκοπικό συμπληρώνει:

— “Ὅσο γιὰ... μετὰ θάνατον, ἔχεις τὸ γιό σου, μετὰ συγχωρήσεως! Παιδί πιστούλα! Διάδοχος ποὺ κάνει στράκες!

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαοῦρ προχωροῦν ἀργά. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ τρομακτικὰ βράχια. Ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού

τοὺς ἀκολουθοῦν πένθιμα.

Ἡ ἄλλοτε περήφανη Τζέιν εἶναι τώρα ἕνα ψυχικὸ κουρέλι.

— Νὰ μείνω ἐδῶ μαζί σου; ρωτᾷει δειλὰ τὴν Ταταμπού.

Ἡ μελαψὴ Κόρη δακρύζει: — Μεῖνε... Πολὺ θὰ ἤθελα ν’ ἀποκτήσω μιὰ ἀγαπημένη ἀδελφή!...

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο κορίτσια!... Κοτσάνι θὰ τὴν περάσετε, ἀδερφέ μου! Τὰ βράδυα θὰ κοιμόσαστε μαζί. Σὰν ἀδελφοῦλες!... Μὰ ὄχι καὶ πολὺ - πολὺ κοντὰ ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη... Ν’ ἀφήνετε καὶ λίγο χῶρο ἀνάμεσά σας. Πολὺ λίγο: “Ὅσο νὰ χωράω κ’ ἐγώ, τὸ φουκαριάρικο!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεῖ τὸ πρῶτον ἀνταρπαστικὸ καὶ καταπληκτικὸ τεῦχος ἀπ’ ὅσους ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Μὲ τὸν τίτλο:

“Ἡ ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ,”

— Ἡ Τζέιν ἐκδικεῖται. — Μιὰ τραγικὴ ἀπόδειξις. — Τὸ Τέρας τῆς Λίμνης. — Ὁ Νταμπούχ καὶ ἡ Κρεκόδελοι. — Τρομακτικὸ μνηεῖο — Ὁ Βρυκόλακας ποὺ πετάει.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΟΛΟΙ

Εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

**ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ**

**Και όλοι όσοι θέλουν να βοηθήσουν το αγαπη-
μένο τους Περιοδικό «ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ»**

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΟΥΝ

**ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΑ,
ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥΣ ΥΛΗ**

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΓΚΥΡΑ,"

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 523.694

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

**ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»**

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρο 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

**Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθήναι
Σημ.—Αι έπιστολαι δέον ν' απευθδνωνται εις τον Συγ-
γραφέα. Τα χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελιαι
εις τον Έκδότην.**

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 55

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε όλόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ϊ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694